

Arrest

nr. 243 176 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X, vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP .

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat V. HENRION, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 3 augustus 2018 België is binnengekomen, als niet begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 6 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 juni 2018 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Italië (Eurodac).

Op 24 september 2018 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing tot aanstelling van een voogd.

1.2. Op 12 februari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 13 februari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 06/08/2018

Overdracht CGVS: 21/01/2019

U werd op 6 juni 2019 van 13.45 uur tot 17.15 uur, op 6 augustus 2019 van 9 uur tot 10 uur en op 20 september 2019 van 13.30 uur tot 17 uur gehoord in een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is. Uw voogd mevrouw Marcelline Cols was aanwezig tijdens deze opeenvolgende persoonlijke onderhouds. Uw advocaat Valérie Henrion was aanwezig tijdens het eerste persoonlijke onderhoud. Tijdens uw tweede en derde persoonlijke onderhoud was uw advocaat Deborah Unger, vervanger van Valérie Henrion, aanwezig. Tijdens uw derde persoonlijke onderhoud was ook uw vertrouwenspersoon Julie Kenty aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, M. A. S., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, van origine Hazara en van geloofsovertuiging sjiiet te zijn. U bent afkomstig uit het gehucht Sia Petaw, onderdeel van het dorp Takana, gelegen in het district Jalrez van de provincie Wardak. U verklaart heden ongeveer zestien jaar oud te zijn en aldus nog minderjarig te zijn. U ging twee jaar naar school in Sia Petaw. Nadien volgde u geen onderwijs meer in Afghanistan. U hielp uw vader met zijn werk in de winkel. Uw vader baatte een voedingswinkel uit in de bazaar van Takana. Hij verkocht er ook artikelen als alcohol en drugs, waar de taliban tegen gekant waren. Op een dag werd uw vader verklikt aan de taliban door een klant. De volgende dag kwamen de taliban naar de winkel en namen uw vader en u geblinddoekt mee. Jullie werden in aparte kamers opgesloten. Na twee dagen en nachten werden uw vader en u berecht door de talib M. A. Uw vader werd ter dood veroordeeld en u werd bestraft met het afhakken van uw hand door middel van een bijl. U was getuige van de terechtstelling van uw vader. Nadien werd ook uw straf voltrokken. Uw vingers aan uw linkerhand werden afgehakt en u verloor het bewustzijn. Toen u terug bij bewustzijn kwam, bevond u zich in het huis van commandant M. Hij vroeg u meisjeskleren aan te trekken en “bacha bozi” zaken te doen. U werd seksueel misbruikt door deze commandant. U verbleef ongeveer een jaar bij deze commandant thuis. Er werden bij de commandant thuis feesten met andere commandanten gehouden. Soms werd u ook naar andere locaties gebracht waar er feesten waren om commandant M. gezelschap te houden. Een aardige lijfwacht van de commandant hielp u uiteindelijk om te ontsnappen. Hij bracht u met zijn motorfiets naar een onbekende plaats aan een weg. Daar nam u een lift naar uw dorp Sia Petaw. Toen u vaststelde dat er niemand van uw familie thuis was, klopte u aan bij uw buurman. Uw buurman bracht u naar de woning van uw maternale oom A. W. in Shar Chisma te Jalrez. Hij regelde uw reis naar Europa. Na twee dagen en twee nachten verliet u de woning van uw oom. U reisde via Nimruz naar Iran. Hierna reisde u door naar Turkije, waar u acht maanden verbleef. U werkte er in de bouwsector. Vanuit Turkije had u nog contact met uw oom, erna niet meer. Uw moeder woonde toen bij uw oom. Op uw veertiende levensjaar zou u Afghanistan verlaten hebben. U was ongeveer een jaar onderweg om België te bereiken. U dient hier op 6 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw originele taskara, een attest van uw deelname aan een cursus burgerschap, twee attesten van een Belgische psycholoog en een attest van een Belgische arts neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werden er drie persoonlijke onderhouds georganiseerd en afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk

onderhoud telkens plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Het derde persoonlijke onderhoud vond op het CGVS plaats in een gehoorlokaal voor minderjarigen dat normaal gezien enkel voorzien wordt voor minderjarigen beneden zestien jaar oud. U werd bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS van 06/06/2019, pp. 3 en 12; CGVS 06/08/19, pp. 3, 4 en CGVS 20/09/19, pp. 2, 3, 4), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Het feit dat u heden als minderjarig wordt beschouwd, ontslaat u niet van deze plicht tot medewerking die immers op elke verzoeker om internationale bescherming rust.

Een aanwijzing voor uw gebrekkige medewerking is uw houding tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS. Zo werd uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS op datum van 06/08/2019 na overleg met uw advocaat en voogd vroegtijdig stopgezet omdat u weigerachtig stond tegenover een tolk van het mannelijke geslacht. Hoewel er ook voor uw tweede persoonlijke onderhoud op 6 augustus 2019 een vrouwelijke tolk was voorzien, was omwille van omstandigheden deze tolk niet beschikbaar op de datum van uw tweede persoonlijke onderhoud. De protection officer nam om die reden op 29 juli 2019 voor het plaatsvinden van dit tweede persoonlijke onderhoud contact met uw advocaat om na te gaan of u verkoos het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan met een mannelijke tolk of liever het persoonlijke onderhoud wenste te annuleren en te verplaatsen naar een latere datum met een vrouwelijke tolk. Uw advocaat bevestigde per email dat u verkoos het persoonlijke onderhoud te laten doorgaan op 6 augustus 2019 met een mannelijke tolk. Een kopie van deze email werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Echter tijdens het persoonlijke onderhoud zelf gaf u duidelijk blijk van tegenstand. Zodra u samen met uw voogd, advocaat, de protection officer en de mannelijke tolk die u beneden in de wachtzaal van het CGVS begroette, boven aan het gehoorlokaal was; protesteerde u. U zegt dat het een verrassing was een mannelijke tolk te zien, wat niet strookt met de inlichtingen die het CGVS ontving van uw advocaat noch met wat uw voogd verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, 06/08/19, p. 2). Het CGVS legt nogmaals de situatie uit en geeft u de kans het persoonlijk onderhoud te onderbreken en te verplaatsen naar een latere datum. U geeft aan dat u dat niet verkiest omdat dit tijdsverspilling is voor u. Na overleg met uw advocaat en voogd, geeft u aan dat u het persoonlijk onderhoud graag wilt verderzetten. De protection officer wijst op het belang van uw medewerking tijdens het persoonlijk onderhoud. U geeft aan akkoord te zijn. Wanneer de protection officer vraagt of u nog verdere opmerkingen heeft, komt u opnieuw terug op het feit dat u een vrouwelijke tol had gevraagd en u het moet doen met een mannelijke tolk; waarop het CGVS vraagt of u wel zeker bent dat u het gehoor wilt verderzetten wat u bevestigt (CGVS, 06/08/19, p. 3). Even later in het persoonlijke onderhoud geeft u aan dat er u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud vragen werden gesteld die de protection officer beter niet had gevraagd aan een minderjarige. Gevraagd wat u hiermee bedoelt, zegt u dat er vragen werden gesteld over uw hand die u van streek maakten, met name de vraag of uw hand door een bom werd opgeblazen (p. 4). De protection officer stelde u inderdaad tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud de vraag of u al dan niet "daarnaast ooit een ander ongeval had met uw hand, zoals bijvoorbeeld een granaat of een mijn die onplofte in uw hand" (CGVS, 06/06/19, p. 28). Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de problematiek die de verminking aan uw hand veroorzaakte, kan uw opmerking niet in rekening worden genomen daar het de centrale taak van de protection officer is bij ieder verzoek om internationale bescherming vragen te stellen aan een verzoeker om zoveel mogelijk informatie te kunnen bekomen in functie van de beoordeling van het verzoek. Na een tweede overleg met uw voogd en advocaat, werd in weerwil van de eerder gemaakte afspraak met u besloten om het persoonlijke onderhoud stop te zetten om u alle kansen te bieden vrijuit te spreken aangaande uw asielmotieven (zie CGVS 06/08/19, pp. 2, 3, 4, 5, 6).

Vervolgens blijkt uw gebrek aan medewerking uit de vaststelling dat u geen zicht bood op uw precieze familiale netwerk en uw asielmotieven. Immers kan aan beide geen geloof worden gehecht wegens diverse onaannemelijkheden en vaagheden. Het verschaffen van duidelijkheid over uw reële situatie is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Het in kaart brengen van uw familiale netwerk is van wezenlijk belang om uw identiteit en herkomst te beoordelen en of u al dan niet over het nodige vangnet beschikt waarop u al dan niet kan rekenen.

Zo dient te worden aangestipt dat u behalve uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) geen overige authentieke identiteitsdocumenten noch authentieke reisdocumenten, alsook geen identiteitsdocumenten noch reisdocumenten van uw ouders of een kopie daarvan; neerlegt voor het CGVS (CGVS 06/06/19, p. 21). U stelt het CGVS dan ook niet in staat uw identiteit en reisweg terdege na te gaan. Nochtans vormt het vaststellen van iemands identiteit een essentieel gegeven in ieder verzoek om internationale bescherming. U blijft hier echter in gebreke. Immers volstaat een taskara niet om een duidelijk zicht te hebben op uw identiteit, herkomst en reisweg. Daar u meent een jaar onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België, kan verwacht worden dat u hiervan tevens enige stukken kan neerleggen maar dat deed u niet. Zo beweert u een achttal maanden in Turkije te hebben verbleven en reisde u via Italië waar uw vingerafdrukken werden genomen tot België.

Dat u heden geen contact meer onderhoudt met uw familie in Afghanistan en dat uw laatste contact dateert van uw verblijf in Turkije, hebt u geenszins aangetoond en blijft op zich een louter blote bewering van uwentwege. Immers, meermaals in de loop van uw opeenvolgende persoonlijke onderhouds hiernaar gevraagd, herhaalt u steeds opnieuw dat u vanuit België het telefoonnummer van uw maternale oom A.

W. in Afghanistan belde maar dat zijn telefoon uitgeschakeld is (06/06/19, p. 10, 06/08/19, p. 5 en 20/09/19, p. 3). Gevraagd of u al dan niet uw familie op andere wijze dan telefonisch hebt proberen te contacteren, ontkent u merkwaardig genoeg. U biedt evenmin een aannemelijke verklaring om welke reden u hebt nagelaten uw familie op een andere manier te contacteren (06/06/19, p. 11, 06/08/19, p. 5, en 20/09/19, p. 4). U voegt er enkel aan toe dat u niet weet of er nog andere manieren bestaan (CGVS 06/06/19, p. 11 en 20/09/19, p.3) en in een later persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw familie geen toegang heeft tot internet. Gevraagd of u al dan niet via andere personen uw familie kan bereiken, zegt u simpelweg dat uw oom uw enige contactpersoon is. Hierop gevraagd door het CGVS of u via andere personen hebt getracht uw familie te bereiken, ontkent u (CGVS 06/06/19, p.11). Dat u zich niet alle moeite getroostte om uw familie te bereiken vanuit België en evenmin een duidelijke verklaring biedt om welke reden u dat niet zou hebben gedaan, vormt een verdere aanwijzing dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke situatie. Immers bent u als niet-begeleide minderjarige vreemdeling alleen in België aangekomen en verblijft u hier alleen en zonder uw familie in een voor u vreemde omgeving. Hierbij kan aangenomen worden dat elke familiale steun door middel van persoonlijke contacten erg betekenisvol kan zijn. Dat u tevens weigerde in te gaan op het aanbod van uw voogd om via het Rode Kruis uw familieleden op te sporen, indiceert verder dat u geen zicht wenst te bieden op uw reële situatie (CGVS 06/06/2019, p. 29). In deze context is het eveneens bevreemdend te noemen dat uw familie, in dit geval uw oom en moeder althans naar wat u beweert, u naar Europa stuurden om internationale bescherming aan te vragen met enkel uw taskara op zak (CGVS 06/08/19, p. 8). Indien uw familie meent dat u internationale bescherming behoeft om de redenen die u hier aanbrengt op het CGVS, kan verwacht worden dat zij alles in het werk stellen om alle nodige bewijsdocumenten aangaande uw vader, u zelf en overige familieleden mee te geven en/of na te sturen, of minstens een kopie van deze documenten.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat mobiele telefoons wijdverspreid gebruikt worden en de meeste huishoudens een of meer telefoons heeft. Volgens het Afghaanse Ministerie van Communicatie en Informatietechnologie, zijn er meer dan 23 miljoen mobiele telefoon gebruikers in Afghanistan. Ook is het gebruik van mobiele telefoons en smart phones in Afghanistan gangbaar geworden waardoor het makkelijker geworden is voor Afghanen in het buitenland om in contact te blijven met hun familie en netwerken in Afghanistan. Verder wordt in deze informatie bevestigd dat families over het algemeen goed geïnformeerd zijn over elkaar en dat Afghanen geweldig zijn in netwerken en het terugvinden van mensen. Aangaande sociale netwerken in Afghanistan stelt deze informatie dat diverse netwerken als familienetwerken maar ook netwerken gebaseerd op stam verbanden, religieuze verbanden, dorpsverbanden en andere constant en absoluut zijn in het dagelijkse leven van een Afghaan. Zo is het zeer moeilijk in te beelden dat een Afghaan volledig alleenstaand zou zijn, zonder contacten te onderhouden met familie of een ander netwerk. Het is echter de uitgebreide familie of het familiaal netwerk dat de centrale steunpilaar vormt binnen de Afghaanse maatschappij, deze kan aldus beschouwd worden als de belangrijkste bouwsteen van de Afghaanse sociale structuur. Binnen deze uitgebreide familie bestaat ook de wederkerige verplichting mekaar te helpen, waardoor de solidariteit onder de familieleden erg groot is. Het collectieve belang van de familie staat boven het individuele belang. Daarom ook is het in de meeste gevallen zo dat de uitgebreide familie als centrale sociale instelling de beslissing maakt om een minderjarige naar Europa te zenden en om van daar uit de familie te onderhouden. U haalt aan dat uw oom en uw moeder u naar het buitenland stuurden en dat uw oom uw reis naar het buitenland geregeld heeft, dat erna alle contact met uw familie verbroken raakte is niet aannemelijk (CGVS 06/06/19, p. 10). Hoewel u een Afghaans telefoonnummer noemt als zijnde het telefoonnummer van uw oom, blijkt na onderzoek verricht door het CGVS dat dit nummer toebehoort of toebehoord heeft aan een man met de naam A. S., wat uw opgegeven naam is. Op het IMO profiel gekoppeld aan dit telefoonnummer wordt de foto van de bekende voetballer Messi gebruikt. Het heeft er alle schijn van weg dat dit Afghaanse nummer uw eigen telefoonnummer betreft en niet dat van een familielid. In het licht van bovenstaande kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u geen contact meer hebt met uw familie omdat de telefoon van uw oom niet geactiveerd is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Ten aanzien van uw familiale netwerk blijft u voorts opvallend vaag wat verder de vaststelling ondersteunt dat u niet de waarheid vertelt over uw reële en persoonlijke situatie (CGVS 20/09/19, p. 14). U beweert 2 jongere broers te hebben en geen zussen. Uw vader zou met geweld om het leven zijn gebracht, maar u legt geen bewijsstukken neer van het overlijden van uw vader waarover later meer. Hoewel u beweert twee paternale ooms te hebben, blijkt u nagenoeg niets over hen te weten behalve dat u er geen contact mee hebt en u niet op hen kan rekenen. Immers uw ene oom is overleden en de andere oom verblijft al lang in het Verenigd Koninkrijk. Uw overleden oom, van wie u overigens de doodsoorzaak niet kent, zou Mu. zijn. Over hem zegt u slechts dat het een goede man was.

Uw vader was blij met hem en hield van hem. Gevraagd over het gezin van uw oom Mu. zegt u dat de man een dochter en een zoon heeft, maar niet weet waar zij heden wonen. De naam van uw oom in het VK kent u dan weer niet. U voegt er aan toe dat u zelfs niet weet of deze oom nog in leven is, maar zeker is wel dat uw vader ruzie met hem had. U weet niet wanneer deze oom naar het VK trok. Gevraagd of u al dan niet paternale tantes heeft, duurt het even voor u ontkennend antwoordt. Gevraagd hoeveel maternale tantes u heeft, zegt u eerst dat u inderdaad maternale tantes heeft maar geeft niet aan hoeveel tantes dan wel. Wanneer het CGVS de vraag herhaalt, blijkt u initieel niet zeker te zijn van het aantal maternale tantes dat u heeft en zegt u 1 of 2, om vervolgens te stellen dat u 2 maternale tantes Nu. en Na. hebt. U meent dat zij in Maidan Wardak wonen omdat uw moeder u dat verteld heeft, maar u hebt geen idee waar dit dan zou zijn in Maidan Wardak. U hebt immers deze tantes nooit ontmoet, terwijl jullie wel in hetzelfde district woonden. Wanneer het CGVS polst wat de reden hiervan is, stelt u simpelweg dat uw vader dit niet toeliet aan uw moeder. De exacte reden voor deze weigering van uw vader blijkt u dan weer niet te kennen. Ook wanneer het CGVS peilt naar uw grootvaders, verschuilt u zich achter weinigzeggende antwoorden waaruit kan afgeleid worden dat u bepaalde zaken aangaande uw familie en netwerk wenst te verzwijgen voor het CGVS. Zo weet u niets te zeggen over uw paternale grootvader behalve zijn naam, Ab. Uw verklaring dat uw grootvader al overleden was toen u geboren werd en dat uw vader in ruzie lag met uw grootvader, vergoelijkt uw totale onwetendheid over uw eigen familie niet en is eerder een goedkoop excuus om de werkelijke situatie te verbergen. De naam van uw maternale grootvader kent u dan weer niet. U weet dat de man overleden is, maar de omstandigheden daarvan kent u niet. Uw moeder heeft u daar over nooit iets uitgelegd. U bent evenmin in staat ook maar iets te vertellen over het leven van uw maternale grootvader. Voorts wat uw vader betreft, maakt u niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk gedood werd door de taliban. Samenvattend kan geconcludeerd worden dat u het CGVS tracht te misleiden aangaande uw huidige familiale samenstelling en netwerk.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw ingeroepen moeilijkheden in Afghanistan, met name de terechtstelling van uw vader door de taliban, uw persoonlijke bestraffing door de taliban en het misbruik dat u als "bacha bazi" onderging, geloofwaardig voor te stellen. Diverse onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en vaagheden in uw verklaringen verhinderen immers dat hier geloof aan kan worden gehecht.

Hoewel u verklaart dat uw vader naar aanleiding van zijn activiteiten als winkelier in de problemen kwam met de taliban en zelfs geëxecuteerd werd, legt u niet het minste bewijsstuk neer waaruit kan afgeleid worden dat uw vader daadwerkelijk een winkel uitbaatte in de bazaar van Takana. Gezien het openhouden van een winkel diverse financiële, organisatorische en praktische zaken behelst, kan verwacht worden dat ondanks verschillen met moderne handelszaken zoals in een westerse samenleving uw familie toch over enige stukken zou beschikken met betrekking tot de winkel van uw vader zoals eventuele vergunningen, aankoopbewijzen, overeenkomsten met eventuele leveranciers, contracten, foto's of andere. Evenmin kunnen uw verklaringen afgelegd tijdens uw opeenvolgende gehoren op het CGVS aangaande uw vaders profiel overtuigen. Zo geeft u een weinig omstandige beschrijving van de winkel van uw vader en blijven uw verklaringen erg summier omtrent het reilen en zeilen van het dagelijkse leven in en rond de winkel. Rekening houdend met uw verklaring dat u van uw zevende levensjaar tot uw dertiende levensjaar uw vader hielp in de winkel (CGVS, 06/06/19, p. 10) en u steeds bij uw vader was in de winkel (CGVS, 06/06/19, p. 17), kan verwacht worden dat u getuigt van een doorleefde kennis van de winkel en vertrouwdheid met het dagelijkse leven hieromtrent. U getuigt daar echter niet van, wat de geloofwaardigheid van uw profiel, zijnde een zoon van een winkelier uit Takana, ernstig in het gedrang brengt. Gevraagd te vertellen over de winkel van uw vader, met name te vertellen over details van de winkel, hoe groot de winkel was en hoe de winkel eruitzag, antwoordt u erg kort dat de winkel van uw vader in de bazaar van Takana gelegen is en wijdt u verder niet uit. Hierop gevraagd wat u nog weet over de winkel, ontwijkt u de vraag en begint u over andere winkels in de bazaar te vertellen. Zo zegt u dat er bakkers, slaggers en restaurants zijn. Behalve dat dit een vrij algemene omschrijving is van een typische bazaar, geeft u geen specifieke informatie over de Takana bazaar en al in het geheel niet over de winkel van uw vader. Gevraagd naar de naam van de winkel van uw vader, beweert u dat de winkel geen naam heeft. Gelet op de doelstelling van een winkel, met name handelswaren verkopen aan klanten, is dit enigszins bizar te noemen aangezien het voeren van reclame of op zijn minst het bekendmaken van de handelszaak onder het grote publiek, ook in Afghanistan, een wezenlijk onderdeel hiervan vormt. U vernoemt evenmin onder welke naam de winkel van uw vader dan bekend zou hebben gestaan. Verder specificeert u evenmin vanwaar uw vader zijn waren voor de winkel zou ingekocht hebben, u zegt louter in algemene bewoordingen dat hij deze kocht in het Maidan Wardak district en geeft geen verdere details op welke wijze uw vader zijn koopwaar voor de winkel bemachtigde. Aangezien u zelf diverse jaren uw vader bijstond in de dagelijkse taken van de winkel, is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u daar niets over weet te zeggen.

Hoewel u de kostprijzen voor rijst in Afghaanse munt lijkt te kennen, weet u weinig te vertellen over de werkwijze van een Afghaanse winkelier in een bazaar. U zegt dat de weegschaal werd gebruikt als werkinstrument en er geen bankkaart of geld gebruikt wordt wat een evidentie is voor vele winkels in een afgelegen Afghaanse bazaar, maar meer details over de dagelijkse werking geeft u niet wanneer u dit gevraagd wordt (CGVS, p. 16 en 17). Voorts bent u niet goed op de hoogte van de ligging van uw vaders winkel in de bazaar van Takana. U omschrijft het als dat 'Takana een bazaar heeft waar winkels zijn' en dat 'de winkel van uw vader zich daar ook bevindt'. U voegt er aan toe dat u niet weet hoe u dit moet uitleggen. Pas wanneer het CGVS u opnieuw op weg helpt met te vragen welke winkels of plaatsen er grensden aan de winkel van uw vader, zegt u enkel dat er aan de ene kant een slagerij was, aan de andere kant een bakkerij (06/06/19, p. 17) en daartegenover een textielwinkel was. Gevraagd naar de namen van deze winkeliers zegt u dat Ali de slager was en Mohammed de bakker. De naam van de uitbater van de textielwinkel herinnert u zich niet. Opmerkelijk is ook dat u zelf geen vrienden had in de bazaar, temeer u daar uw dagelijks leven spendeerde van uw zevende tot uw dertiende. Dat u in de bazaar nooit in contact zou zijn gekomen met leeftijdsgenoten, als kinderen van andere winkeliers; strookt niet met uw verklaringen. Wanneer het CGVS polst of u zich misschien markante details eigen aan de bazaar van Takana herinnert, zegt u behalve opnieuw enkele algemeenheden eigen aan vele bazars - zoals dat er een hotel is, een benzinestation en een garage-, niets (CGVS 06/06/2019, p. 19). Ofschoon u met enigszins meer levendige details omschrijft op welke wijze uw vader zijn verboden waar, alcohol en drugs, verkocht aan klanten, met name gebruikten uw vader en zijn klanten codewoorden om deze zaken te benoemen, kan dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Bovendien brengt de weinig omzichtige wijze waarop uw vader omging met zijn illegale waren als alcohol en drugs in de winkel, de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang. Zo bewaarde uw vader deze producten in de bergplaats achter de winkel zonder verdere voorzorgsmaatregelen. Gevraagd op welke wijze uw vader alcohol en drugs bewaarde in die bergplaats of achterkamer, blijkt immers dat dit 'gewoon in de kamer' lag en niet op een specifieke plaats (CGVS 06/06/2019, p. 19). Verder beweert u dat uw vader de alcohol soms zelf maakte in jullie boomgaard (CGVS 06/06/2019, p. 20). U kan echter geenszins omschrijven op welke wijze uw vader de alcohol maakte. U zegt enkel dat uw vader u dat niet verteld had, dat u niet geïnteresseerd was en dat uw vader zei dat u mee moest gaan kijken als u dat zelf wilde leren. Dat u echter niet de minste informatie kan verschaffen over uw vaders illegale alcoholstokerij valt opnieuw niet te rijmen met uw asielrelaas en getuigt niet van enige doorleefdheid. Ook met betrekking tot de verpakking van de alcohol en de drugs door uw vader en overhandiging aan de klanten in zijn winkel, blijft u opvallend summier in uw beschrijving. U maakt er zich snel van af door te antwoorden dat 'als de klant alcohol nodig had dan werd het verpakt in een krant en dan in een plastic zak'. Gevraagd of uw vader dan geen andere voorzorgen nam gelet op het risico dat hij nam, blijft u opnieuw kort en zegt u dat 'andere winkeliers niet op de hoogte waren'. Wat de drugs betreft die uw vader verkocht, beweert u dat uw vader deze van iemand anders kocht maar u bent niet op de hoogte van wie dat dan zou geweest zijn (CGVS 06/06/2019, p. 21). Daar uw bovenstaande verklaringen met betrekking tot uw directe leefwereld ongeloofwaardig zijn, stelt u logischerwijze ook de geloofwaardigheid van uw moeilijkheden met de taliban verder op de proef.

Voorts zijn uw verklaringen met betrekking tot de terechtstelling van uw vader door de taliban uiterst oppervlakkig, vaag en onaannemelijk, wat bovengenoemde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas bevestigt. De aanvang van uw problemen met de taliban, stoelt u op de verklaring dat uw vader verklikt was door een klant. Echter, u verstrekt niet de minste informatie over deze verklikker zodat ook dit een loze bewering blijft. Hierover zegt u slechts dat jullie die persoon niet kenden, dat het een normale persoon was en u niet weet wie hem zei dat uw vader alcohol en drugs verkocht. Een nadere omschrijving van deze persoon geeft u niet (CGVS 20/09/19, p. 20). U beweert aanvankelijk dat uw vader 2 dagen en nachten nadat jullie door de taliban werden meegenomen werd ter dood gebracht (CGVS, 06/06/2019, p. 12). Echter, nogmaals gevraagd door het CGVS in uw derde persoonlijk onderhoud hoelang nadat u door de taliban was meegenomen uw vader overleed, blijft u eerst het antwoord schuldig en zegt u nadat het CGVS dezelfde vraag herhaalt dat u dit niet weet (CGVS 20/09/19, p. 20).

Ofschoon u beweert getuige te zijn geweest van de moord op uw vader, bent u weinig op de hoogte van de precieze omstandigheden. Behalve dat M. A. aanwezig was en er ook een commandant was, kan u niet toelichten wie er nog aanwezig was bij de terechtstelling (CGVS 06/06/19, p. 13). U spreekt in algemene termen dat er taliban en mensen van de regio waren. U hebt er geen idee van hoeveel mensen er toen aanwezig waren omdat u alleen maar naar uw vader keek en een slecht gevoel had. U kan geen andere talibs opnoemen die aanwezig waren (p. 14). U weet evenmin waar de terechtstelling plaatsvond. Gevraagd naar de plaats van de terechtstelling zelf, omschrijft u het stereotiep als een plein en dat er in de verte bomen te zien waren. U verklaart evenwel dat uw vader geslagen werd en uiteindelijk werd doodgeschoten.

Echter, blijft uw beschrijving aangaande de terechtstelling algemeen en weinig doorleefd terwijl eerder verwacht wordt dat een dergelijke gebeurtenis een grote impact zou hebben met blijvende indrukken zodat u een meer gedetailleerde beschrijving zou kunnen geven.

Uw beschrijving van het verder verloop van uw persoonlijke problemen bevatten eveneens enkele onaannemelijke elementen. U verklaart dat de taliban u bestraffen met een lijfstraf. U beschrijft dat u de vingers van uw linkerhand gestrekt en plat op een stuk hout moest leggen waarop uw vingers met een bijl werden afgehakt (CGVS 06/06/19, p. 28). Hoewel het CGVS niet ontkent dat u inderdaad enkele vingers mist aan uw linkerhand, met name uw wijsvinger, middenvinger en ringvinger, lijken uw verklaringen aangaande de omstandigheden waarin u verminkt raakte niet overeen te stemmen met de objectieve toestand van uw linkerhand. Indien uw vingers werden afgehakt met een bijl terwijl u ze gestrekt en plat op een vlakke ondergrond legde, is het niet realistisch dat uw pink of minstens de top van uw pink niet geraakt werd. Er kon immers vastgesteld worden dat u nog over uw volledige pink beschikt aan uw linkerhand. Evenwel vertoont de huid van uw pink littekens, zoals overigens ook op andere plaatsen verspreid over uw onderarm. Wanneer het CGVS polst of men nog andere zaken aanrichtte met uw hand behalve dat uw vingers werden afgehakt, ontwijkt u de vraag en stelt u dat u buiten bewustzijn raakte door de pijn en u niet weet wat men nog deed. Even later verklaart u dat de commandant (M.) die u gevangen hield uw hand later verbrand heeft door er heet water op te gieten en nog een andere keer uw pols verbrand heeft met een stuk ijzer (CGVS 06/06/19, p. 28). Op de vraag welke soort verzorging u ontving nadat uw vingers werden afgehakt, antwoordt u dermate summier dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw ondermijnd wordt. U zegt louter dat toen u wakker werd er een doek gebonden was rond uw hand en u niet weet hoe die werd aangebracht. Concrete informatie gaf u niet. Nochtans kan aangenomen worden dat u in een dergelijke toestand wel meer verzorging nodig had dan een eenvoudige doek rond uw hand. Pas nadat het CGVS nogmaals peilt of u verdere zorgen kreeg, geeft u aan dat er blijkbaar verzorging was en dat uw hand genaaid werd, maar opnieuw liet u het in het ongewisse welke verzorging u precies kreeg en waar die verzorging dan zou hebben plaatsgevonden. In uw derde persoonlijk onderhoud vraagt het CGVS opnieuw welke medische behandeling u hebt gekregen, maar u beweert niet te weten welke behandeling u ontving. Uw onwetendheid houdt weinig steek, daar het de verwonding van uw eigen hand betreft (CGVS 20/09/19, pp. 6 en 7). Gevraagd of u weet hebt van organisaties die hulp bieden aan slachtoffers van verminking in Afghanistan, blijft u het antwoord schuldig. U kent evenmin organisaties in Afghanistan die begaan zijn met gehandicapten. Hoewel u beweert dat er in Takana een kliniek gelegen is, kan u niet situeren waar in Takana dit is. Aangezien dat u tot uw dertiende steeds in Takana zou hebben gewoond, is het excuus dat u er nooit bent geweest weinig verschonend. U zegt dat er in Jalrez ook een kliniek en hospitaal gelegen zijn, maar de naam ervan kent u niet.

Indien er nog enig geloof zou kunnen gehecht worden aan uw verdere verklaringen aangaande uw vasthouding en misbruik door commandant M., in casu quod non, doen overige vaagheden en onaannemelijkheden in uw relaas dit verder teniet. Daar u beweert gedurende een jaar door deze man te zijn vastgehouden en in zijn huis te hebben gewoond, kan verwacht worden dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS beter op de hoogte zou zijn van deze man en van de plaats waar u werd vastgehouden. Doorheen uw verklaringen bent u niet eenduidig welke rol commandant M. in feite vervulde. Hoewel u hem steevast commandant noemt, is niet duidelijk bij welke organisatie hij dan betrokken was. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken beweert u dat commandant M. voor de taliban werkte en misschien ook voor de autoriteiten (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaart u stellig dat de man commandant was bij de arbaki, een term die u niet in de mond nam tijdens uw gehoor op de DVZ en spreekt u aanvankelijk niet van een directe connectie tussen deze commandant en taliban (CGVS 06/06/2019, p. 25). Aangezien de arbaki een term betreft voor de Afgaanse lokale politie, kunnen de arbaki duidelijk geassocieerd worden met de autoriteiten en is het merkwaardig dat u tijdens uw gehoor op de DVZ niet zeker was van de rol van M. bij de overheid. Op het CGVS dan weer, maakt u niet onmiddellijk gewag van de betrokkenheid van M. bij de taliban wat u wel beweerde op de DVZ. Pas wanneer het CGVS vraagt of hij ook bij de taliban betrokken was, bevestigt u dat. Uw kennis aangaande de man blijkt in het vervolg van het gehoor pover te blijven, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. U weet niet wat M. deed voor de arbaki, want hij heeft u nooit iets verteld zegt u. Bovendien was u daar niet geïnteresseerd in, want u wilde enkel maar weglopen. Dat u echter nooit bepaalde informatie over de man hebt opgevangen tijdens uw eenjarig verblijf bij hem en tijdens feestjes die hij en zijn vrienden hielden, is opvallend. Verder weet u niet vanwaar commandant M. afkomstig is en weet u niets over zijn familiaal leven. Gevraagd of hij gehuwd is, bevestigt u dat maar u weet niet of hij kinderen heeft. Zijn uiterlijk kan u niet omschrijven, omdat het voor u te moeilijk zou zijn zich de man te herinneren.

Dit is eerder merkwaardig, daar uw asielrelaas grotendeels gebaseerd is op de problemen die u bij deze man zou gekend hebben. U schat hem evenwel 50 à 55 jaar oud.

Uiteindelijk zou u er in geslaagd zijn te ontsnappen uit de woning van commandant M. Echter, de wijze waarop dit gebeurd zou zijn klemmt met uw eerdere verklaringen, en uw beschrijving daarvan is weerom vaag wat het bedrieglijk karakter van uw verklaringen bevestigt. Indien u daadwerkelijk de bacha bazi was van een beruchte commandant en u een jaar lang bij de man werd vastgehouden in aanwezigheid van diverse lijfwachten, is het niet aannemelijk dat op een dag een lijfwacht plots medelijden met u kende en op eigen risico besloot u weg te brengen uit de woning. De reden waarom deze lijfwacht medelijden had met u nadat u er al een jaar werd misbruikt, is eveneens ver te zoeken. Uw verklaring brengt weinig verduidelijking. U zegt dat de man een aardig persoon was en gezien heeft dat u er lang was, verdrietig was, sommige dagen niet wilde eten en in een hoekje zat (CGVS, p. 27). Nergens blijkt waarom de lijfwacht ineens zijn eigen functie zou riskeren en verraad zou plegen door de jongen van de commandant vrij te laten. Daarenboven overtuigt de beschrijving van uw ontsnappingsroute evenmin. De man zou u op zijn motorfiets dicht bij de autoweg hebben afgezet, maar de plaats of buurt waar dit gebeurde kan u verder niet situeren. U kreeg op de weg een lift van een autobestuurder die u rechtstreeks naar uw dorp Sia Petaw bracht. U weet niets te vertellen over de weg die naar uw dorp leidde en u in vrijheid bracht, want u viel in slaap in de wagen. Kortom, uw verklaring mist elke vorm van doorleefdheid zodat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bovendien is het gegeven dat u eerst naar uw dorp ging om vervolgens met uw buurman S. naar uw oom in Shar Chisma te gaan, tegenstrijdig aan wat u verder verklaarde. Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u immers dat uw moeder reeds bij uw oom was en dat u nadat u was weggelopen van de commandant rechtstreeks naar het huis van uw oom ging (CGVS 06/08/2019, p. 5).

U slaagt er voorts niet in te situeren op welke plaats de woning van commandant M. gelegen is ondanks het gegeven dat u er een jaar verbleef en u er bent ontsnapt via de weg. Gevraagd hiernaar zegt u enkel dat u niet weet waar de woning was, er was een boomgaard voegt u wel toe. Meer gevraagd over de ligging van de plaats blijft u het antwoord schuldig. U weet evenmin in welk district of welke provincie deze woning was gelegen. Een laatste maal door het CGVS geprobeerd of u al dan niet achteraf, na uw ontsnapping, hebt achterhaald waar de woning was, herhaalt u dat u het niet weet (CGVS 06/06/19, p. 22). U kan evenmin uw verblijf bij commandant M. in de tijd situeren. Gevraagd wanneer u bij de commandant woonde en of u al dan niet de datum kent, antwoordt u zonder verdere uitleg van niet (CGVS 06/06/19, p. 23). Daarop gepolst hoe u weet dat u er dan een jaar hebt verbleven zegt u dat toen het gebeurde u dertien jaar oud was. Wat tevens bevreemdend te noemen is, gezien u uw geboortedatum niet kent (CGVS 06/06/2019, p. 6). Hoe u dan de maanden hebt geteld en hoe u de periode van een jaar berekend hebt, kan u weinig toelichten. U geraakt niet verder dan te zeggen dat u streepjes op de muur trok. U telde dagen, weken en maanden. Gevraagd in welke maand u dan werd ondergebracht bij deze commandant weet u niet, noch weet u in welke maand u bent weggelopen van deze plaats.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw uiteengezette asielmotieven, toont u geenszins aan dat u het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas zijn evenmin van die aard dat zij het CGVS tot een andere beoordeling doen besluiten. Uw taskara vormt slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit, maar bevestigt geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Voor wat betreft de attesten aangaande uw psychische toestand opgemaakt op 4 juni 2019 en 1 augustus 2019 dient te worden toegevoegd dat deze attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u verminkt raakte aan uw hand. De psycholoog doet vaststellingen betreffende uw mentale gezondheidstoestand; rekening houdend met zijn bevindingen en met uw eigen verklaringen die weinig objectief zijn kan uw psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat uw psycholoog niet de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij u deze verwondingen opliep.

De overige medische attesten omschrijven dat enkele van uw vingers geamputeerd werden, wat het CGVS niet betwist. Het attest van uw deelname aan een burgerschapsopleiding in Brussel is niet relevant voor het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is.

Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten.

De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Wardak en hierbij verwijst naar het gegeven dat u een handicap hebt aan uw linkerhand dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Een eerste maal gevraagd naar de gevolgen in uw persoonlijke leven voor uw komst naar België wegens de verminking aan uw hand, zegt u enkel dat u daar onder lijdt als u naar de gym gaat of iets wilt vasthouden met uw verminkte hand (CGVS 20/09/19, p. 5). Verder gevraagd hoe u daar onder lijdt, zegt u dat u verdrietig wordt. Nogmaals gevraagd hoe u zich redde in het dagelijkse leven zonder te beschikken over al uw vingers, zegt u dat u werkte in de winkel van uw vader. Dit is echter niet eensluidend aan wat u verklaarde over de verwonding aan uw hand. Zo werd de winkel van uw vader gesloten door de taliban nadat zij uw vader doodden en uw hand verminkten. Het is in deze context dan ook volstrekt niet plausibel dat u met een verminkte hand in de winkel van uw vader hebt gewerkt. U voegt verder enkel nog toe dat u zich met veel moeilijkheden redde in het dagelijkse leven in het land waar u woonde. Gevraagd naar de reacties van uw familie op het gegeven dat u een handicap hebt aan uw linkerhand, vertelt u dat uw moeder zei dat u zich geen zorgen hoefde te maken en u het wel gewoon zou worden (CGVS 20/09/19, pp. 5 en 6). Gevraagd naar reacties van andere mensen op uw hand, brengt u geen specifieke informatie aan waaruit niet kan blijken dat u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.. Wanneer het CGVS een derde maal peilt naar negatieve reacties op uw hand in Afghanistan of elders, haalt u enkel aan dat u negatieve reacties ontving in Turkije waar u 8 maanden verbleef. Zo werkte u in de bouwsector in Turkije en omdat u niet altijd bepaalde zaken kon dragen werd u 'buiten gegooid'. U haalt aan geen andere negatieve reacties te hebben ontvangen. Bovenstaande laat geenszins toe te concluderen dat uw persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat betreft uw ingeroepen psychische problemen volgens de twee attesten van uw psycholoog Piera Boriolo, met name dat u lijdt aan ernstige stress en PTSD, dient toegevoegd te worden dat zij evenmin kunnen worden beschouwd als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van

willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. In zover er sprake zou kunnen zijn van het gegeven dat u minder zou kunnen instaan voor uw eigen veiligheid, wordt dit geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)
- de artikelen 15,16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- de rechten van de verdediging
- de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte)
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."*

Na een theoretische toelichting onder het kopje *"IN RECHTE"*, wordt ingegaan op (i) de medewerkingsplicht en de psychologische toestand van verzoeker, (ii) het bewijs van de daden van vervolging, (iii) de motivering van de bestreden beslissing over de vluchtelingenstatus en (iv) de motivering van de bestreden beslissing over de subsidiaire beschermingsstatus.

(i) de medewerkingsplicht en de psychologische toestand van verzoeker

Verzoeker betoogt dat zijn zeer gevoelige psychologische toestand, die het gevolg is van PTSD, niet voldoende in rekening werd gebracht. Hij meent dat de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over het gevolg van zijn psychologische toestand en zijn capaciteit om over zeer gevoelige gebeurtenissen te spreken. De PTSD is het gevolg van verzoekers getuigenis van de executie van zijn vader, van de amputatie *"van zijn linkerarm"* met een bijl en van het seksueel misbruik gedurende een jaar toen verzoeker dertien was. Dit zijn gruwelijke gebeurtenissen die een jongeman alleen maar *"vernietigen"*. De PTSD is gestaafd met attesten, opgesteld door een specialiste van de mentale gezondheid, die verzoeker opvolgt en zonder twijfel bevoegd is om die diagnose te stellen. Die psychologische toestand kan verklaren wat de bestreden beslissing beschouwt als een gebrek aan medewerking, terwijl dit in realiteit een acute prikkelbaarheid is. Gezien deze kwetsbaarheid en zelfs alle noodzakelijke procedurele noden in acht genomen, is het bijzonder moeilijk voor verzoeker om een volledig vertrouwen te geven aan de *protection officer* en zich in detail uit te spreken over zeer traumatiserende gebeurtenissen. Verzoeker voert aan dat deze moeilijkheden werden versterkt door het feit tijdens het eerste persoonlijk onderhoud twijfels werden geuit door de *protection officer* over de oorsprong van de amputatie.

Zoals hij dit heeft uitgelegd, werd het bijzonder moeilijk voor hem om te horen dat er geen geloof wordt gehecht aan de “*smerige omstandigheden*” waarin hij “*zijn hand*” is verloren (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, 6 augustus 2019, p. 4).

De handelingen van verzoeker zijn geheel in overeenstemming met de handelingen die verwacht kunnen worden van een minderjarige, kwetsbare persoon met psychologische moeilijkheden en die fysieke letsels vertoont die van die aard zijn dat zij door foltering zijn ontstaan. Hij steunt hierbij op en verwijst naar informatie van UNHCR, het Protocol van Istanbul en het Comité tegen Foltering.

Bovendien is het begrijpelijk dat verzoeker zich toch oncomfortabel voelde bij de aanwezigheid van een mannelijke tolk. Verzoeker wilde wel meewerken, maar naarmate het interview vorderde voelde hij aan dat dit toch niet ging. Vanuit een niet-westerse context, waar eerbied voor ouderen, oversten en de overheid speelt, wanneer men zich in een afhankelijke positie bevindt ten aanzien van personen die een levensbelangrijke beslissing zullen nemen zoals *in casu*, en verzoeker bovendien minderjarig en kwetsbaar is, moet begrip worden getoond. Het uiten van oncomfortabel zijn met een mannelijke tolk kan enige tijd in beslag nemen en wat voeten in de aarde hebben, omdat dit niet vanzelfsprekend is. In deze omstandigheden is het zeer opmerkelijk dat de bestreden beslissing verzoeker verwijt dat het tweede persoonlijk onderhoud kon doorgaan, omwille van het feit dat verzoeker niet bijgestaan werd door een vrouwelijke tolk. Het is correct dat verzoeker, via zijn advocaat, aanvankelijk had aanvaard om het interview te doen met een mannelijke tolk, gelet op het feit dat het commissariaat-generaal aangaf niet over een vrouwelijke tolk Dari te beschikken. Verzoeker beleefde veel moeilijkheden in de wachttijd en wou zo snel mogelijk dat zijn verzoeker behandeld werd. Maanden wachten voor een nieuw interview en ondertussen in onzekerheid blijven was voor verzoeker geen optie. Op moment dat hij geconfronteerd werd met de mannelijke tolk, beseftte verzoeker dat hij niet in staat was om boven zijn angsten te staan en dat hij het te moeilijk vond om zich te uiten in aanwezigheid van een Afghaanse man. Dit kan niet worden beschouwd als een gebrek aan medewerking.

De bestreden beslissing steunt op verkeerde premissen om de geloofwaardigheid van verzoeker te toetsen en zijn psychologisch toestand werd niet voldoende in rekening gebracht.

(ii) het bewijs van de daden van vervolging

Ter ondersteuning van zijn relaas heeft verzoeker uitgelegd dat zijn hand geamputeerd werd met een bijl door talibanleden toen hij dertien jaar oud was (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, 6 juni 2019, p. 28). Dit is zonder twijfel een vervolging. Het is met veel verdriet en verbazing dat verzoeker en zijn voogd kennis hebben genomen dat de bestreden beslissing niet gelooft dat de verwonding het gevolg zou zijn van een amputatie op basis van de objectieve toestand van de linkerarm van verzoeker, terwijl de commissaris-generaal over geen enkele medische expertise beschikt. Verzoeker heeft de expertise van een pediatrische orthopedisch chirurg ingeroepen die een radiografie en de foto's van verzoekers handen heeft beoordeeld (verzoekschrift, stuk 3). Op basis van een zekere expertise heeft deze vastgesteld dat de verwonding zonder twijfel overeenkomt met zijn verklaringen, namelijk amputatie door een bijl. Het relaas van verzoeker, de fysieke letsels en de geattesteerde psychologische gevolgen wijzen immers in de richting van een potentiële kwalificatie als slachtoffer van foltering. Het afhakken van een hand ter bestraffing van daden van zijn vader valt onder de definitie van foltering. De commissaris-generaal is ernstig tekort gekomen bij het voldoen van zijn onderzoeksplicht naar internationaalrechtelijke maatstaven. Er wordt verwezen naar en geciteerd uit het VN Anti-Folterverdrag, een rechtspraakoverzicht, het Istanbul Protocol. Bovendien verwijst de Richtlijn 2013/32/EU naar dit Istanbul Protocol en ook de rechtspraak van het EHRM beschouwt het als een gezaghebbend instrument. De verplichting om een grondig onderzoek te verrichten naar foltering kan inhouden dat een medische expertise wordt ingeschakeld, zeker wanneer er sprake is van littekens en fysieke letsels die een begin van bewijs vormen bij foltering. Dit is niet gebeurd, hoewel de mogelijkheid hiertoe expliciet is voorzien in de Richtlijn 2013/32/EU. Het belang van de medische expertise van de onderzoek die de vaststellingen van mogelijke foltering doet, wordt ook benadrukt. Tot slot verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad van State en herhaalt dat hij het bewijs van een letsel voorlegt en medische stukken die zonder dubbelzinnigheid bevestigen dat de oorsprong van deze letsels overeenkomen met de verklaringen van verzoeker.

(iii) de motivering van de besteden beslissing over de vluchtelingenstatus

Het verzoekschrift zet het volgende uiteen:

"Verwerende partij is van mening dat de verklaringen van de eiser over zijn familie samenstelling, de activiteiten van zijn vader in een winkel, de dood van zijn vader en zijn verblijf bij het huis van commandant M., ongeloofwaardig zouden zijn.

Die vaststelling is niet per se gebaseerd op tegenstrijdigheden in de verklaringen van de eiser, maar wel op onwetendheden en gebrek aan details.

Verzoekende partij beschouwt dat de verwerende partij niet afdoend in rekening heeft genomen:

- *De psychologische toestand, de PTSD waarvan de eiser lijdt en de bijgevolg moeilijkheid voor de eiser om zich in details te uiten in volle vertrouw over deze traumatiserende gebeurtenissen (zie supra);*
- *Het feit dat deze gebeurtenissen plaatsvonden toen de eiser enkel 13 jaar oud was en dat de eiser tot op heden nog alleen maar 16 jaar oud is;*
- *Het feit dat de eiser een Afghaanse jonge man is en dat in zijn cultuur, het ondenkbaar is om vragen te stellen aan de ouderen.*

De motivering van de bestreden beslissing toont in zijn geheel en gebrek aan begrip voor de Afghaanse cultuur en manier van leven. De bestreden beslissing is gestereotypeerd en niet gepast aan de situatie van de eiser.

De eiser wenst bovendien te tonen dat de critici van de verwerende partij niet gegrond zijn.

1) Het gebrek aan bewijs van de identiteit

Verwerende partij verwijt aan de eiser om "enkel" een Taskera neer te leggen ter ondersteuning van zijn identiteit. De eiser heeft uitgelegd dat hij geen contact heeft met zijn familie. De verwachtingen van de verwerende partij zijn bovendien onredelijk. Verwerende partij weet toch, of ten minst moet weten, dat Afghaanse staatsburger bijna nooit over een paspoort genieten. Er is evenals geen spraak van identiteitskaart. De eiser is bovendien minderjarig en zou moeilijk over andere documenten (rijbewijs,...) kunnen genieten. Verzoekende partij kan bovendien het critici van de verwerende partij nog minder begrijpen dat de identiteit en herkomst van de eiser blijkt niet bestreden te zijn: het is niet bestreden dat de eiser minderjarig is en ook niet dat hij afkomstig is uit provincie Wardak. Er werden geen objectieve twijfels geuit over de authenticiteit van de neergelegd Taskera. Zelf als de eiser andere identiteitsdocumenten had kunnen neerleggen, zou de verwerende partij blijkbaar geen rekening ervan genomen gezien zij verwijst in haar beslissing naar corruptie in Afghanistan en het feit dat "alle documenten kunnen en worden nagemaakt".

Het feit voor de eiser om geen contact te kunnen hebben met zijn familie is bijzonder moeilijk voor een jonge man. Verwerende partij verwijst naar het feit dat "mobiele telefoons wijdverspreid gebruikt worden en de meeste huishouden een of meer telefoons heeft".

Om een telefoon te kunnen gebruiken, is het niettemin bereik wel noodzakelijk...

Het artikel toegevoegd aan het administratieve dossier zegt niet anders, toen dit stelt dat:

Mobile phone internet is received solely through the systems of three providers: Roshan, Etisat and Mobile Telephone Networks. With an estimated five million users, Roshan is the leading provider in this market. As a Kabul friend told me, "Everybody has a mobile in Kabul; internet [only a] few."

Het administratieve dossier houdt geen informatie waaruit blijkt dat bereik is in het kleine dorp waaruit de eiser afkomstig is. Betreffende het feit dat het telefoonnummer van zijn oom op de IMO applicatie verbonden zou toebehoren aan een naam A. S. met als foto de voetballer Messi betekent niet per se dat die telefoon niet door de oom van de eiser gebruikt werd. De eiser stelt bovendien vast dat dit nummer niet meer blijkt te werken.

2) De familiale samenstelling

In de bestreden beslissing, verwijst de verwerende partij naar het feit dat de eiser niet veel uitleggingen kan geven over zijn familie langs vaderskant (ooms, tante en grootvader).

Zij kennissen over zijn grootvader langs moederzijde zijn evenals beperkt.

De eiser heeft uitgelegd dat de vader van zijn vader gestorven is en dat blijkbaar zij niet in goeie termen waren.

De eiser legt uit dat zijn gezin zeer beperkt op zichzelf was.

Indien in het algemeen, spellen ooms en tante in Afghanistan vaak een belangrijke rol, zijn alle familiepatronen niet vergelijkbaar en principes kennen uitzonderingen.

Het is frequent, in België zoals in Afghanistan, dat familieleden contact met elkaar stoppen als gevolg van familiale ruzie, die een taboeontwerp blijven.

De verwerende partij kan moeilijk verwacht van de eiser dat hij vraag zou hebben gesteld over de oorzaak van dit geschil.

Zo is Akhlaq een belangrijke Afghaanse culturele waarde die erin bestaat dat:

"deference to one's parents and community elders. modesty in dress and comportment. and good manners in day-to-day relationships. Along with education, akhlaq was essential for a successful future. Statements from children such as "education, training, and having good morals can help you progress in the future" were typical in this area, and dovetailed with parent's often-expressed desire that children would have "good morals and strong faith" in order to "uphold the honour and respect of their family."

M. Eggerman en C. Panter-Brick, Suffering, hope and entrapment: resilience and cultural values in Afghanistan, Social Science & Medicine 2010, pg 71-83.

De kennissen van de eiser over zijn familie zijn niet onbestaand maar beperkt. Dit betreft bovendien een element die zeer accessoir is aan de situatie van de eiser en niet relevant is om zijn verzoek tot internationale bescherming te analyseren.

3) De winkel van de vader

Verwerende partij is van mening dat de verklaringen van de eiser over de winkel van zijn vader, waar hij marijuana en alcohol verkocht niet overtuigen. Verwerende partij verwijt aan de eiser geen bewijs van de uitbating van die winkel te leveren, zoals een vergunning of aankoopbewijzen.

Opnieuw, blijkt de verwerende partij helemaal niet gefamiliariseerd te zijn met Afghaanse cultuur en samenleving, met verwachtingen die niet overeenkomen met de werking van de socio-economische leven in de rurale gebieden van Afghanistan...

Het is ook zo wanneer de verwerende partij vraagt naar de naam van de winkel... De verklaringen van de eiser over die winkel zijn duidelijk: hij kon de werking beschrijven, zijn functie in die winkel om zijn vader te steunen, hij wist waanneer zijn vader de aankopen ging doen en zoals vastgesteld door verwerende partij zelf in haar beslissing, toen de eiser ondervraagt over de prijs van het rijtje, kon hij de hoeveelheid van de verpakking geven en de verschillende prijzen in functie van hun kwaliteit...

Betreffende de descriptie van de lokalisatie van de winkel in het bazar, heeft de eiser uitgelegd dat hij niet wist hoe hij kon die uitleggen. De eiser is inderdaad bijna niet geschoold en het is moeilijk voor hem om exacte beschrijving te geven. Hij was niettemin wel in staat om de omliggende winkels te beschrijven en naam van hun eigenaars te geven.

De eiser had geen vriend in de bazar omdat, zoals hij dit uitlegt, hij bleef altijd in de winkel (NPO 06/06/2019, p. 18). Het is bovendien niet abnormaal dat de eiser niet weet waar zijn vader illegale producten verkocht of hij alcohol maakt, gezien het gevaar dat dit vormt. Verwerende partij moet bovendien niet vergeten dat de eiser redelijk jong was. De eiser heeft bovendien duidelijk kunnen uitleggen welke paswoorden werden gebruikt door klanten om discreet deze verboden producten te kopen ("koud water" voor alcohol).

De verklaringen van de eiser over de winkel van zijn vader zijn bijgevolg duidelijk en conform met wat men kan verwachten van een jonge Afghaan die bijna ongeschoold was.

4) De executie van de vader

Verwerende partij is van mening dat de verklaringen van de eiser over de executie van zijn vader niet aannemelijk zouden zijn. De eiser zou niet veel kunnen zeggen over het verloop van zijn moord, de aanwezige Taliban,...

De verwerende partij kan niet serieus verwachten van de eiser dat hij meer details kon geven over een gebeurtenis die zo traumatiserend is. Verwerende partij blijkt te vergeten waarover dit gaat: de eiser zag zijn eigen vader voor zijn eigen ogen vermoord worden en werd ook op dat moment zwaar verwond, door een bijl. Er zijn veel details in verband met die gebeurtenis die hij niet meer weet, bijvoorbeeld hoe zijn beul uitziet, het is een normale beschermingsmechanisme. Verwachten van de eiser dat hij zich in details uitsprekt over die gebeurtenis is niet serieus en respecteert zijn mentale toestand niet.

Verwerende partij verwijst evenals naar de uitleggingen van de eiser over de klant die aan de basis is van de verklikking bij de Taliban. De eiser werd gevraagd om over die klant te spreken. Verwerende partij heeft blijkbaar niet begrepen dat die klant één klant tussen veel anderen was, die niet per se de aandacht aantrok. Het is enkel a posteriori dat de eiser te weten kwam dat die klant zijn vader bij de Taliban had opgezegd. Verwacht de verwerende partij van de eiser dat hij alle klanten van zijn winkel zou kunnen beschrijven?

De eiser zich herinnert niettemin wel dat die klant aan de vader van de eiser has gevraagd of hij alcohol verkocht, wat hij ontkende en dat de klant vertrokken is.

5) Het verblijf bij commandant M.

De eiser werd gevraagd om zijn verblijf bij Commandant M. te beschrijven.

Verzoekende partij wenst opnieuw te benadrukken dat, rekening houdend met het feit dat de eiser daar seksuele misbruik werd, dit verblijf komt overeen met zeer moeilijke en pijnlijke herenigingen. Het verloop van het onderhoud maakt evenals moeilijk voor de eiser om zich in details en volle vertrouw uit te spreken, terwijl één van de eerste vragen die aan de eiser werd gesteld over zijn verblijf bij M. is een vraag die de PO zou niet hebben moeten stellen: beschrijven wat de eiser bedoelde met “seksueel misbruikt” (NPO 06/06/2019, p. 24). De eiser heeft uitgelegd dat hij daarover niet graag sprak en niet met zijn voogd of advocaat had gesproken. De beperkte kennis van de eiser kunnen bovendien uitgelegd door de context van dit verblijf. De eiser was bovendien daar bewusteloos aangekomen en kon niet vertrekken. De eiser heeft niettemin zo veel mogelijk zijn levensomgeving beschrijven. Zijn verklaringen over die commandant zijn misschien beperkt maar opnieuw niet onbestaand.

Zowel bij de DVZ als bij het CGVS, bevestigde de eiser dat M. zowel voor de overheden dan bij de Taliban actief was. Bij het CGVS, was hij inderdaad meer specifiek en zei dat hij bij Arabaki werkte. Er zijn bijgevolg geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

Hij kon uitleggen dat hij gehuwd was maar wist niet of hij kinderen had. M. was inderdaad al 50-55 jaar oud en indien hij kinderen had, waren zij niet meer thuis. De critici van de verwerende partij zijn bijgevolg niet gegrond noch relevant.”

(iv) de motivering van de bestreden beslissing over de subsidiaire beschermingsstatus

De bestreden beslissing maakt een gedeeltelijke lezing van de rapporten en verwijst naar de provincie Wardak in het algemeen, terwijl de situatie tussen de verschillende districten van de provincie niet gelijkaardig zijn. Verzoeker citeert het EASO-rapport “Country Guidance” van juni 2019 en stelt dat in het rapport de situatie in het district Jalrez vermeldt voor de BBC: “Open Taliban presence - High”.

De ernst van het willekeurige geweld moet bijgevolg geanalyseerd ten opzichte van het district van herkomst, rekening houdend met de verslechtering van de veiligheidssituatie. Bovendien, conform artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, moet er rekening worden gehouden “met diverse elementen betreffende het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker”. Dit heeft als gevolg, volgens de rechtspraak Elgafaji van Hof van Justitie van 17 februari 2009 (C-465/07) dat “in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn”.

Het is niet betwist dat verzoeker zeer jong is, een handicap heeft, seksueel werd misbruikt en aan PTSD lijdt. Verzoeker citeert nogmaals het EASO-rapport in dit verband. Hij besluit dat deze vormen van “persoonlijke omstandigheden” het risico verhogen dat hij slachtoffer wordt van ernstige schade.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt het verzoekschrift volgende stukken:

- een attest van arts S. VANDERGUGTEN van 5 maart 2020 (stuk 1);
- foto's van verzoekers hand (stuk 2).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij onderzoekt de middelen als volgt:

“2.1 Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking); de artikelen 15, 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking); het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; de rechten van de verdediging; de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijke Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte); en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

2.2 Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3 Verweerder wijst er vervolgens op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153) (RvV, nr.214 454 van 20 december 2018).

2.3 Verweerder benadrukt verder dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekende partij dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Verweerder merkt op dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verzoekende partij toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig te beschouwen. Verzoekende partij brengt immers geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, en dit om onderstaande redenen.

2.4 Verzoekende partij meent vooreerst dat er in het kader van de bijzondere procedurele noden enkel rekening werd gehouden met haar minderjarigheid en niet met haar psychische situatie (PTSD), dewelke werd gestaafd aan de hand van getuigschriften opgesteld door een psycholoog. Verzoekende partij betoogt dat verweerder niet in overweging heeft genomen dat haar psychologische toestand tot gevolg kan hebben dat zij een verminderd vermogen heeft om te spreken over traumatische gebeurtenissen. Zij meent voorts dat er geen sprake was van een gebrekkige medewerkingsplicht, maar eerder van een acute prikkelbaarheid als gevolg van de psychologische toestand en door de twijfels die door de protection officer werden geuit tijdens het eerste persoonlijke onderhoud over de omstandigheden van de amputatie. Verzoekende partij wijst vervolgens naar het Istanbul Protocol, naar advies van UNHCR en het Comité tegen Foltering van de Verenigde Naties om te stellen dat het geenszins abnormaal is dat zij geen accurate details kan geven over een traumatische ervaring als het afhakken van haar hand, en de andere traumatische gebeurtenissen (executie van vader en seksueel misbruik op 13-jarige leeftijd). Voorts voert verzoekende partij nog aan dat haar geenszins een gebrek aan medewerking kan verweten worden omdat zij, als minderjarig en kwetsbaar persoon, pas op het moment van het plaatsvinden van het tweede onderhoud met mannelijke tolk beseftte dat het moeilijk was om zich te uiten.

2.4.1 Verwerende partij antwoordt vooreerst dat zij van mening is dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat bij de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie en omstandigheden van verzoekende partij, zoals deze wordt weergegeven in de medische stukken die zich in het administratief dossier bevinden en zoals deze is

gebleken tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij op de zetel van het Commissariaat-generaal. De commissaris-generaal weegt, met het oog op een correct en volledig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, de conclusies en vaststellingen zoals weergegeven in de medische stavingsstukken in het administratief dossier, af tegen het geheel van de verklaringen zoals deze door verzoekende partij werden verstrekt en getrouw werden opgetekend in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij, om te verzekeren dat er een correcte feitenvinding gebeurt en een juiste beoordeling van de door verzoekende partij aangereikte elementen wordt gemaakt. Uit deze notities van de verschillende persoonlijke onderhouds, dewelke een zo getrouw mogelijke weergave zijn van de gestelde vragen, de gegeven antwoorden en het algemene verloop van het onderhoud, en die gezien de omvang en duur van de uitwisseling en interactie tussen verzoekende partij en de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal redelijkerwijze een valabel en gedegen ijkpunt en beeld vormen met betrekking tot de procedurele vaardigheden en mogelijkheden van verzoekende partij, blijkt evenwel dat verzoekende partij weliswaar melding maakte van bepaalde medisch-psychische problemen doch telkenmale in staat was het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Er kan uit deze notities dan ook niet worden afgeleid dat de persoonlijke onderhouds niet correct zouden zijn verlopen of dat verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, coherente, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen.

Waar verzoekende partij meent dat zij onterecht een gebrekkige medewerkingsplicht wordt verweten op basis van haar twijfels om te werken met een mannelijke tolk, wenst verweerder te benadrukken dat het geheel van omstandigheden voorafgaand en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud omstandig wordt omschreven in de bestreden beslissing en dat verweerder geenszins louter en alleen op basis van de gang van zaken tijdens het tweede onderhoud heeft gewezen op de gebrekkige medewerking van verzoekende partij. Immers, de houding van verzoekende partij was voor verweerder een aanwijzing voor haar gebrek aan medewerking.

Daarnaast concludeerde verweerder dat het gebrek aan medewerking op basis van het gebrek aan duidelijkheid die verzoekende partij heeft verschaft over haar persoonlijke situatie en familiaal netwerk. Zoals opgenomen in de bestreden beslissing waren de verklaringen van verzoekende partij over contacten met familie en haar familiale situatie in Afghanistan geenszins duidelijk en opvallend vaag waardoor de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet de waarheid vertelde over haar reële en persoonlijke situatie. De conclusie in verband met de gebrekkige medewerking steunt dus op verschillende vaststellingen. De opmerking van verzoekende partij dat zij geprikkeld was door de geuite twijfels over de oorsprong van de amputatie kan deze conclusie over een gebrek aan medewerking bijgevolg geenszins in een ander daglicht stellen. In dit verband merkt verweerder nog op dat het de taak is van de protection officer om bepaalde vragen te stellen teneinde duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het relaas van verzoekende partij en dit wijst geenszins op enige vooringenomenheid vanwege de protection officer. De vraag of verzoekende partij daarnaast ooit een ander ongeval gehad heeft met haar hand, werd overigens pas bijkomend gesteld, nadat verzoekende partij zelf haar relaas had gedaan over wat er was gebeurd met haar hand (CGVS I, p. 28).

Voorts stipt verweerder aan dat het door verzoekende partij aangehaalde protocol van Istanbul, een verzameling internationale richtlijnen voor de beoordeling van personen die zeggen gemarteld of mishandeld te zijn, een niet bindend document betreft. Evenmin bevatten de richtlijnen van UNHCR afdwingbare rechtsregels.

Verweerder benadrukt ook dat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de uiteengezette asielmotieven van verzoekende partij geenszins louter en alleen gebaseerd is op verklaringen over de aangehaalde traumatische gebeurtenissen (amputatie, executie van vader en seksueel misbruik) op zich, maar betrekking heeft op verschillende, bredere aspecten van het asielrelaas, zoals onder meer de verklaringen over de activiteiten van verzoekende partij en haar vader als winkelier en het gebrek aan bewijsstukken hierover, over de verzorging van de geamputeerde hand, over de functie en familie van de commandant en over de ontsnapping uit de woning van de commandant.

2.5 Verzoekende partij meent voorts dat de verwerende partij haar onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door "het feit dat de verwerende partij niet gelooft een het feit dat die verwonding het gevolg zou zijn van een amputatie, op basis van "de objectieve toestand" van de linkerarm van de eiser terwijl verwerende partij over geen enige medische expertise beschikt"(verzoekschrift p. 9). Verzoekende partij voert aan dat zowel het relaas, de fysieke letsels als de geattesteerde psychologische toestand wijzen in de richting van een potentiële kwalificatie als folterslachtoffer en meent daarom dat de commissaris-generaal niet heeft voldaan in zijn onderzoeksplicht. Zij meent dat er een gebrekkig onderzoek gebeurde, zonder respect voor internationale richtlijnen zoals het Istanbul Protocol en rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, ondanks dat er eerste elementen van een bewijs van foltering aanwezig waren in het dossier.

Om haar verklaringen over de omstandigheden van de amputatie nog meer te staven, voegt verzoekende partij een nieuw stavingstuk opgesteld door een pediatrische orthopedisch chirurg (stuk 3) toe.

2.5.1 Verweerder antwoordt hierop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij niet lijken overeen te stemmen met de objectieve toestand van haar linkerhand. Verweerder was aan de hand van de reeds neergelegde medische stukken op de hoogte van de letsels van de linkerhand en betwist deze ook niet. Zoals hierboven reeds werd aangestipt, is de conclusie over het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas bovendien gesteund op meerdere vaststellingen, over uiteenlopende aspecten van het profiel en het relaas van verzoekende partij. Verweerder benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Wat het nieuwe stavingstuk (stuk 3) betreft, merkt verweerder nog op dat hierin staat dat de initiële wonde duidelijk door een stomp voorwerp werd veroorzaakt. De arts concludeert dat de amputatie niet is gebeurd door middel van een chirurgisch voorwerp maar door een stomp voorwerp, wat strookt met het gebruik van bijvoorbeeld een bijl. Verweerder stipt hierover aan dat de arts niet met honderd procent zekerheid kon vaststellen welk voorwerp de amputatie heeft veroorzaakt. Hoe dan ook kan een arts niet vaststellen door wie en in welke omstandigheden deze verminking heeft plaatsgevonden. De verwijzing van verzoekende partij naar rechtspraak van het EHRM doet aan het voorgaande geen afbreuk. De betreffende arresten hebben immers betrekking op andere en individuele gevallen waarbij uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak.

De Raad van State stelde al dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoeker om internationale bescherming zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004; RvV, nr. 12 474 van 11 juni 2008; RvV, nr. 2468 van 10 oktober 2007; RvV, nr. 214 098 van 14 december 2018).

2.6 Verzoekende partij voert nog aan dat de vaststellingen in de bestreden beslissing niet gebaseerd zijn op tegenstrijdigheden maar op onwetendheden en gebrek aan details en verweerder niet afdoende rekening heeft gehouden met het profiel en de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij zoals haar jeugdige leeftijd op het moment van de feiten en bij het Commissariaat-generaal, haar psychologische toestand en PTSD en culturele verschillen.

Voor wat betreft het antwoord op de opmerking dat er niet afdoende rekening werd gehouden met de psychologische toestand van verzoekende partij, verwijst verweerder naar paragraaf 2.4.1. Verzoekende partij kan voorts geenszins volstaan met een verwijzing naar haar laaggeschoolde profiel, jeugdige leeftijd en culturele verschillen om afbreuk te doen aan het geheel van de concrete, in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Evenmin kan de combinatie van deze elementen een afdoende verklaring bieden voor de veelheid aan vage, gebrekkige, inconsistente en onaannemelijke verklaringen zoals afgelegd door verzoekende partij. Ook van een jeugdig en laaggeschoold mag immers worden verwacht dat deze bij machte is om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

Voor het overige komt verzoekende partij in haar betoog niet verder dan het louter volharden en herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees en het bekritisieren en het tegenspreken van de gevolgtrekking door het CGVS, maar dit zonder één element van de bestreden beslissingen afdoende en in concreto te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen op grond waarvan geoordeeld wordt dat er geen nood is aan internationale bescherming te ontkrachten.

2.7 Waar verzoekende partij het niet eens is met de analyse door verweerder van de veiligheidssituatie in de provincie Wardak, en meer specifiek in het district Jalrez, en zij meent dat het voor haar niet veilig is om terug te keren op basis van het EASO rapport van juni 2019 over de veiligheidssituatie te Afghanistan, wenst verweerder eenvoudig te verwijzen naar de bestreden beslissing, dewelke uitgebreid ingaat op de redenen waarom de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Waar verzoekende partij nog wijst op haar persoonlijke omstandigheden, zijnde jonge leeftijd, handicap, slachtoffer van seksueel misbruik, en PTSD, wenst verweerder vooreerst aan te stippen dat er aan haar beweerde misbruik door een commandant, gezien dit een onderdeel betrof van haar ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, geen geloof kon worden gehecht. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing betwist verweerder geenszins de handicap en de psychische problematiek waarmee verzoekende partij kampt. De bestreden beslissing concludeert echter terecht op omstandige wijze om welke redenen de handicap aan de linkerhand van verzoekende partij en haar psychische problemen geen elementen zijn die kunnen bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoekende partij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.8 Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij werd gehoord en tijdens het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekende partij kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden (RvV, nr. 109 526 van 10 oktober 2013; RvV nr. 207 732 van 14 augustus 2018).

2.9 Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS, nr. 135 661 van 4 oktober 2004). Verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde beginselen geschonden zouden zijn (RvV nr. 67 904 van 4 oktober 2011; RvV, nr. 83 669 van 25 juni 2012).

2.10 Het opgeworpen middel kan niet worden aangenomen. Verweerder is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

2.1.4. In een aanvullende nota die wordt neergelegd ter terechtzitting, brengt verzoeker een taskara van zijn vader aan met de briefomslag waarmee die werd verstuurd naar verzoeker.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Wat de toekenning van bijzondere procedurele noden betreft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling steunmaatregelen werd verleend. De volgende motivering hierover staat niet ter discussie: *“Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werden er drie persoonlijke onderhouds georganiseerd en afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud telkens plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Het derde persoonlijke onderhoud vond op het CGVS plaats in een gehoorlokaal voor minderjarigen dat normaal gezien enkel voorzien wordt voor minderjarigen beneden zestien jaar oud. U werd bijgestaan door een vrouwelijke tolk.”*

Het argument van verzoeker dat zijn zeer gevoelige psychologische toestand niet voldoende in rekening werd gebracht, wordt niet aanvaard. In zoverre verzoeker verwijst naar de inhoud van de psychologische attesten (Documenten, stuk 6, nrs. 2 en 6), merkt de Raad op dat deze in wezen zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen die, zoals uit het geheel van onderstaande vaststellingen blijkt, niet geloofwaardig zijn. Deze conclusie werd ook gemaakt in de bestreden beslissing. Het feit dat verzoeker moeite heeft om over zeer gevoelige gebeurtenissen te spreken, laat op zich niet toe om te aanvaarden dat verzoeker vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over vele relevante elementen, zoals zijn scholing, zijn familie, het contact met zijn familie, zijn verblijfplaatsen en zijn reisweg, en hiervoor geen originele stukken ter staving worden bijgebracht, noch een bevredigende verklaring wordt gegeven voor het ontbreken ervan.

Verzoeker mist zijn wijsvinger, middelvinger en ringvinger, en de bestreden beslissing is van mening dat de oorzaak hiervan een amputatie is: *“De overige medische attesten omschrijven dat enkele van uw vingers geamputeerd werden, wat het CGVS niet betwist.”* Verzoeker kan evenmin worden gevolgd dat hij hierover niet zou mogen worden bevraagd, of deze handicap het gevolg is van andere omstandigheden, zoals bijvoorbeeld een ongeval of een ontploffing. De handicap, in combinatie met verzoekers jonge leeftijd en zijn onzekere verblijfsituatie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, kunnen er uiteraard voor zorgen dat hij het moeilijk heeft om over deze verminking te praten. Daartegenover staat wel dat verzoeker door zijn familie werd weggestuurd met een smokkelaar op zoek naar bescherming en gedurende een jaar onderweg zou zijn geweest vooraleer hij in België toekwam, zodat verzoekers weerbaarheid niet kan worden geringschat en er al enige jaren zijn verstreken sinds deze traumatische gebeurtenis waarvoor verzoeker verklaart te zijn gevlucht (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 10-11; Fiche NBMV). In de DVZ-verklaring van 17 januari 2019 gaf verzoeker immers aan dat hij in Iran bij de smokkelaar heeft verbleven, maar dat hij niet weet waar en hoe lang dit was. In Turkije verbleef hij in Zeytinburnu bij de smokkelaar, maar hij weet opnieuw niet meer hoe lang dit was. Hij is met een boot in Italië geraakt, waarbij het zeker is dat verzoeker er op 12 juni 2018 in Augusta werd aangetroffen (Eurodac). Verzoeker stelt in Italië ongeveer een week in een open opvangcentrum te hebben verbleven, alvorens hij met de trein via Parijs naar Brussel is gereisd. Verzoeker gaf aan dat hij onderweg was met een groep jongeren, die hem adviseerden dat België een goed land is om een verzoek in te dienen. In de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling wordt genoteerd dat verzoeker *“03/08/18 vandaag toegekomen”* is. Hij stelde in de fiche tevens dat hij acht à negen maanden onderweg zou zijn geweest, dat hij ongeveer drie maanden in Iran verbleef bij de smokkelaar in zijn huis en dat hij twee maanden in Turkije bij de smokkelaar verbleef. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op 6 juni 2019 verklaarde verzoeker dat hij een jaar onderweg was naar België en acht maanden in Turkije verbleef. Ook in het derde persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat hij acht maanden in Turkije verbleef.

De bestreden beslissing merkt tevens terecht op dat het tweede persoonlijk onderhoud werd stopgezet, onder meer omdat verzoeker aangaf dat er tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op 6 juni 2019 vragen werden gesteld die hem van streek maakten (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, 6 augustus 2019). De beslissing motiveerde als volgt: *“Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de problematiek die de verminking aan uw hand veroorzaakte, kan uw opmerking niet in rekening worden genomen daar het de centrale taak van de protection officer is bij ieder verzoek om internationale bescherming vragen te stellen aan een verzoeker om zoveel mogelijk informatie te kunnen bekomen in functie van de beoordeling van het verzoek.”* Het argument in de bestreden beslissing dat verzoeker met het stopzetten van het tweede persoonlijk onderhoud tekortschiet voor zijn medewerkingsplicht, wordt verworpen.

De gang van zaken bij de persoonlijke onderhouds getuigt evenwel dat de commissaris-generaal passend heeft opgetreden opdat in de gegeven omstandigheden verzoeker zijn rechten tijdens de procedure werden gerespecteerd en hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

In zoverre verzoeker van mening is dat er naar internationaalrechtelijke maatstaven een gebrekkig onderzoek gebeurde van verzoekers verminking en mishandeling, merkt de Raad op dat artikel 18 van de Richtlijn 2013/32/EU het medisch onderzoek regelt. Er bestaat hierbij geen absolute verplichting om over (de resultaten) een medisch onderzoek te beschikken. Verzoeker kan, zoals in deze zaak is gebeurd, steeds op eigen initiatief een medisch onderzoek laten uitvoeren. De commissaris-generaal is evenmin verplicht om over de neergelegde medische attesten een professioneel advies te vragen. In elk geval moeten de resultaten van de medische onderzoeken door de commissaris-generaal worden beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek. De Europese bepaling werd omgezet in artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vraagt, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan aan de verzoeker vragen om zo spoedig mogelijk dit medisch onderzoek te regelen, desgevallend bij een door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangewezen bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg.

De bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg verstrekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een rapport met vaststellingen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt. Er wordt hierbij een duidelijk onderscheid gemaakt tussen enerzijds objectief medische vaststellingen en anderzijds de vaststellingen gebaseerd op de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

§ 2. Indien er door de verzoeker om internationale bescherming een medisch probleem wordt opgeworpen en er geen medisch onderzoek overeenkomstig paragraaf 1 plaatsvindt, wordt hij ingelicht dat hij op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek kan regelen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade.

Het medisch getuigschrift wordt zo spoedig mogelijk voorgelegd aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die in voorkomend geval een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg kan raadplegen om een advies omtrent het voormelde getuigschrift te vragen.

§ 3. Het feit dat de verzoeker om internationale bescherming weigert om het medisch onderzoek overeenkomstig paragraaf 1 te ondergaan of het feit dat er geen medisch onderzoek heeft plaatsgevonden, belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

§ 4. Het in paragraaf 1, derde lid, bedoelde rapport of het in paragraaf 2, tweede lid, bedoelde medisch getuigschrift wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming.

§ 5. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Het belang van de richtlijnen van het Istanbul Protocol voor een effectief onderzoek en de documentatie van foltering en van de rechtspraak van het EHRM doet geen afbreuk aan het geheel van de vaststellingen dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn over de aanleiding van de verminking van zijn hand en bijgevolg de dader, zodat de verminking niet kan worden toegeschreven aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Over de mishandeling die verzoeker onderging tijdens zijn verblijf bij commandant M. wordt geen expliciete vermelding gemaakt in een objectief medisch bewijsstuk, zodat zowel de commissaris-generaal als de Raad op dit punt zijn aangewezen op verzoekers verklaringen. De Raad benadrukt overigens dat het belang van bijkomend medisch onderzoek en het belang van de medische expertise niet wordt aangetoond door verzoeker, aangezien in dit geval de attesten zich (zouden

moeten) uitspreken over gebeurtenissen die zich meerdere jaren voordien hebben voorgedaan. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over vele relevante elementen, zoals zijn scholing, zijn familie, het contact met zijn familie, zijn verblijfplaatsen en zijn reisweg, en voor deze relevante elementen geen originele stukken ter staving worden bijgebracht, noch een bevredigende verklaring wordt gegeven voor het ontbreken ervan.

Verzoekers betoog over zijn psychologische toestand, de PTSD waaraan hij lijdt en bijgevolg de moeilijkheid om zich in details te uiten over de traumatische gebeurtenissen, en dan het feit dat de commissaris-generaal met verzoekers persoonlijke situatie en zijn culturele achtergrond onvoldoende rekening zou hebben gehouden, wordt omwille van het geheel aan vaststellingen niet aanvaard. In de gegeven omstandigheden zijn verzoekers rechten tijdens de procedure gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, merkt de Raad voorafgaand op dat verzoeker niet wordt geloofd dat hij enkel Dari kan lezen, maar niet kan schrijven (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 5). Verzoeker stelde immers dat hij twee jaar naar de *“Motawaseta Sia Petaw”* school ging, waarvan hij zelf aangaf dat die vlakbij zijn woonplaats was, *“nabij de moskee en Middelbare school Motawaseta Sia Petaw”*. Verzoekers gestileerde handtekening van zijn naam in Latijns schrift, waarmee hij de vele documenten heeft ondertekend bij aanvang van de procedure, laat evenmin toe te geloven dat hij niet kan schrijven, omdat hij slechts toen hij vijf en zes was een paar jaar naar de lagere school is gegaan (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, 6 juni 2019, p. 5). Verzoeker dient duidelijk te zijn over zijn reële opleidingsniveau, omdat dit belangrijk is bij het inschatten van verzoekers capaciteiten en anders ten koste gaat van zijn geloofwaardigheid.

Over het gebrek aan overige authentieke identiteits- en reisdocumenten wordt de bestreden beslissing bijgetreden dat verzoekers taskara onvoldoende duidelijkheid biedt op het vlak van zijn identiteit, herkomst en reisweg. Het verzoekschrift poneert dat verzoeker geen contact heeft met zijn familie, maar dit blijkt thans niet meer het geval te zijn. Op het laatst mogelijke moment van de beroepsprocedure legt verzoeker de taskara van zijn vader neer, terwijl verzoeker eerder en meer stukken had moeten kunnen voorleggen. De Raad merkt immers op dat de briefomslag waarin de taskara aan verzoeker werd verzonden een bewijs bevat dat een bericht werd achtergelaten op 3 april 2020. De toelichting in de aanvullende nota kan niet verantwoorden waarom werd gewacht tot de terechtzitting. De aanvullende nota stelt dat verzoeker na de kennisgeving van de bestreden beslissing in contact kwam met een landgenoot, die zelf in contact was met een Afghaan uit dezelfde regio als verzoeker en die naar Afghanistan terugkeerde, waardoor die persoon verzoeker zijn familie heeft kunnen terugvinden, zodat verzoeker opnieuw in contact is met zijn familie, waardoor verzoeker de taskara van zijn vader heeft kunnen vragen en bekomen. Bovendien blijkt de brief afkomstig van een persoon waarover verzoeker nooit heeft gesproken. De brief werd ook verstuurd vanuit Kabul, terwijl verzoeker nooit enige link met Kabul heeft gelegd in zijn relaas. De Raad herhaalt dat verzoeker vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt op het vlak van zijn identiteit, herkomst en reisweg. Bovendien blijft verzoeker in gebreke om voor tal van relevante elementen geen originele stukken ter staving bij te brengen, terwijl hij het contact met zijn familie zou hebben hersteld, zodat geen bevredigende verklaring wordt gegeven voor het ontbreken ervan.

Wat de inhoud van de taskara van verzoekers vader betreft, merkt de Raad op dat deze niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde beëdigde vertaling in het Nederlands, zodat er geen verplichting bestaat deze in overweging te nemen (artikel 8 van het PR RvV). Ten overvloede merkt de Raad op dat de gevoegde vertaling in de aanvullende nota, die verzoekers advocaat per mail heeft verkregen, niet met zekerheid kan worden toegeschreven aan het voorgelegde document. Indien er rekening zou worden gehouden met de voorgelegde vertaling bevat de taskara informatie die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder ondermijnt. Zo blijkt verzoekers vader in 1356 te zijn geboren, of in 1977 volgens de Gregoriaanse kalender, en dus *anno* 2020 ongeveer 43 jaar oud te zijn. De geboorteplaats en het district die worden vermeld, komen niet overeen met verzoekers geboorteplaats en district. Verzoeker verklaart dat hij steeds in het dorp Takana in het district Jalrez heeft gewoond. Hij stelde in de fiche NBMV evenwel dat zijn vader 62 jaar oud was en geboren werd in Takana. En in de DVZ-verklaring zei hij dat zijn vader 50-52 jaar oud was, maar niet wist waar hij werd geboren.

Inzake verzoekers verblijfplaatsen en reisweg voor zijn aankomst in België stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur van zijn verblijf op de verschillende bestemmingen. Zo stelde hij in de DVZ-verklaring van 17 januari 2019 dat hij in Iran bij de smokkelaar heeft verbleven, maar dat hij niet weet waar en hoe lang dit was. In Turkije verbleef hij in Zeytinburnu bij de smokkelaar, maar hij weet opnieuw niet meer hoe lang dit was.

Hij is met een boot in Italië geraakt, waarbij het zeker is dat verzoeker er op 12 juni 2018 in Augusta werd aangetroffen (Eurodac). Verzoeker stelt in Italië ongeveer een week in een open opvangcentrum te hebben verbleven, alvorens hij met de trein via Parijs naar Brussel is gereisd. Verzoeker gaf aan dat hij onderweg was met een groep jongeren, die hem adviseerden dat België een goed land is om een verzoek in te dienen. In de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling wordt genoteerd dat verzoeker “03/08/18 vandaag toegekomen” is, zodat verzoeker anderhalve maand in Italië en Frankrijk heeft verbleven alvorens hij zich aanbood voor zijn verzoek in België (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 10-11; Fiche NBMV). Hij stelde in de fiche tevens dat hij acht à negen maanden onderweg zou zijn geweest, dat hij ongeveer drie maanden in Iran verbleef bij de smokkelaar in zijn huis en dat hij twee maanden in Turkije bij de smokkelaar verbleef. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op 6 juni 2019 verklaarde verzoeker dat hij een jaar onderweg was naar België en acht maanden in Turkije verbleef. Ook in het derde persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat hij acht maanden in Turkije verbleef.

Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers oom de vlucht heeft geregeld en die zorgde ervoor dat verzoeker op twee dagen tijd kon vertrekken met een smokkelaar (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, 6 juni 2019, p. 15 en 27). Die smokkelaar, die verzoeker meenam naar Iran en Turkije en die verzoekers verblijf regelde, heeft hem blijkbaar gedurende maanden geholpen, zonder dat verzoeker weet hoeveel zijn oom hiervoor moest betalen. In deze context, wordt de motivering van de bestreden beslissing aanvaard dat van verzoekers familie wordt verwacht dat zij alles in het werk stellen om alle nodige bewijsstukken over verzoekers vader, verzoeker en overige familieleden mee te geven of na te sturen. De bestreden beslissing wordt daarom overgenomen op dit punt:

“Dat u heden geen contact meer onderhoudt met uw familie in Afghanistan en dat uw laatste contact dateert van uw verblijf in Turkije, hebt u geenszins aangetoond en blijft op zich een louter blote bewering van uwentwege. Immers, meermaals in de loop van uw opeenvolgende persoonlijke onderhouds hiernaar gevraagd, herhaalt u steeds opnieuw dat u vanuit België het telefoonnummer van uw maternale oom A. W. in Afghanistan belde maar dat zijn telefoon uitgeschakeld is (06/06/19, p. 10, 06/08/19, p. 5 en 20/09/19, p. 3). Gevraagd of u al dan niet uw familie op andere wijze dan telefonisch hebt proberen te contacteren, ontkent u merkwaardig genoeg. U biedt evenmin een aannemelijke verklaring om welke reden u hebt nagelaten uw familie op een andere manier te contacteren (06/06/19, p. 11, 06/08/19, p. 5, en 20/09/19, p. 4). U voegt er enkel aan toe dat u niet weet of er nog andere manieren bestaan (CGVS 06/06/19, p. 11 en 20/09/19, p.3) en in een later persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw familie geen toegang heeft tot internet. Gevraagd of u al dan niet via andere personen uw familie kan bereiken, zegt u simpelweg dat uw oom uw enige contactpersoon is. Hierop gevraagd door het CGVS of u via andere personen hebt getracht uw familie te bereiken, ontkent u (CGVS 06/06/19, p.11). Dat u zich niet alle moeite getroostte om uw familie te bereiken vanuit België en evenmin een duidelijke verklaring biedt om welke reden u dat niet zou hebben gedaan, vormt een verdere aanwijzing dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke situatie. Immers bent u als niet-begeleide minderjarige vreemdeling alleen in België aangekomen en verblijft u hier alleen en zonder uw familie in een voor u vreemde omgeving. Hierbij kan aangenomen worden dat elke familiale steun door middel van persoonlijke contacten erg betekenisvol kan zijn. Dat u tevens weigerde in te gaan op het aanbod van uw voogd om via het Rode Kruis uw familieleden op te sporen, indiceert verder dat u geen zicht wenst te bieden op uw reële situatie (CGVS 06/06/2019, p. 29). In deze context is het eveneens bevreemdend te noemen dat uw familie, in dit geval uw oom en moeder althans naar wat u beweert, u naar Europa stuurden om internationale bescherming aan te vragen met enkel uw taskara op zak (CGVS 06/08/19, p. 8). Indien uw familie meent dat u internationale bescherming behoeft om de redenen die u hier aanbrengt op het CGVS, kan verwacht worden dat zij alles in het werk stellen om alle nodige bewijsdocumenten aangaande uw vader, u zelf en overige familieleden mee te geven en/of na te sturen, of minstens een kopie van deze documenten.”

De uitleg in het verzoekschrift dat voor het gebruik van een mobiele telefoon in Afghanistan er ook een bereik moet zijn en het administratief dossier geen informatie werd bevat dat in verzoekers dorp een netwerk beschikbaar is, is niet dienstig. De bekritiseerde landeninformatie die overigens dateert van 2014 en dus op het vlak van telecommunicatie zeker niet de laatste stand van zaken weergeeft, gaat in op het gegeven dat smartphones alomtegenwoordig zijn in Kabul, maar dat een internetverbinding slechts voor weinigen betaalbaar is (Landeninformatie, stuk 7, nr. 6). Dit gegeven doet geen afbreuk aan de stelling in de bestreden beslissing dat mobiele telefoons wijdverspreid gebruikt worden in Afghanistan en de meeste huishoudens een of meer mobiele telefoons hebben. Verzoekers volharding in het feit dat hij geen telefoonnummer gebruikte in Afghanistan en dat het opgegeven nummer toebehoorde aan zijn oom, staat haaks op de bevindingen van de commissaris-generaal. De Raad neemt de bevindingen in dit verband integraal over:

“Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat mobiele telefoons wijdverspreid gebruikt worden en de meeste huishoudens een of meer telefoons heeft. Volgens het Afghaanse Ministerie van Communicatie en Informatietechnologie, zijn er meer dan 23 miljoen mobiele telefoon gebruikers in Afghanistan. Ook is het gebruik van mobiele telefoons en smart phones in Afghanistan gangbaar geworden waardoor het makkelijker geworden is voor Afghanen in het buitenland om in contact te blijven met hun familie en netwerken in Afghanistan. Verder wordt in deze informatie bevestigd dat families over het algemeen goed geïnformeerd zijn over elkaar en dat Afghanen geweldig zijn in netwerken en het terugvinden van mensen. Aangaande sociale netwerken in Afghanistan stelt deze informatie dat diverse netwerken als familienetwerken maar ook netwerken gebaseerd op stam verbanden, religieuze verbanden, dorpsverbanden en andere constant en absoluut zijn in het dagelijkse leven van een Afghaan. Zo is het zeer moeilijk in te beelden dat een Afghaan volledig alleenstaand zou zijn, zonder contacten te onderhouden met familie of een ander netwerk. Het is echter de uitgebreide familie of het familiaal netwerk dat de centrale steunpilaar vormt binnen de Afghaanse maatschappij, deze kan aldus beschouwd worden als de belangrijkste bouwsteen van de Afghaanse sociale structuur. Binnen deze uitgebreide familie bestaat ook de wederkerige verplichting mekaar te helpen, waardoor de solidariteit onder de familieleden erg groot is. Het collectieve belang van de familie staat boven het individuele belang. Daarom ook is het in de meeste gevallen zo dat de uitgebreide familie als centrale sociale instelling de beslissing maakt om een minderjarige naar Europa te zenden en om van daar uit de familie te onderhouden. U haalt aan dat uw oom en uw moeder u naar het buitenland stuurden en dat uw oom uw reis naar het buitenland geregeld heeft, dat erna alle contact met uw familie verbroken raakte is niet aannemelijk (CGVS 06/06/19, p. 10). Hoewel u een Afghaans telefoonnummer noemt als zijnde het telefoonnummer van uw oom, blijkt na onderzoek verricht door het CGVS dat dit nummer toebehoort of toebehoord heeft aan een man met de naam A. S., wat uw opgegeven naam is. Op het IMO profiel gekoppeld aan dit telefoonnummer wordt de foto van de bekende voetballer Messi gebruikt. Het heeft er alle schijn van weg dat dit Afghaanse nummer uw eigen telefoonnummer betreft en niet dat van een familielid. In het licht van bovenstaande kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u geen contact meer hebt met uw familie omdat de telefoon van uw oom niet geactiveerd is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.”

Ook over verzoekers reële en persoonlijke familiale situatie blijft het verzoekschrift volharden in de afgelegde verklaringen. Verzoekers familiale situatie is geenszins een accessoir element, aangezien dit wettelijk gezien als relevant wordt beschouwd (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet). De verwijzing naar Akhlaq als een belangrijke Afghaanse culturele waarde verklaart niet waarom verzoeker de asielinstanties tracht te misleiden aangaande zijn familiale samenstelling en netwerk, integendeel. Verzoekers reële en persoonlijke familiale situatie, dat overigens onder meer gaat over het loutere feit of verzoekers vader al dan niet nog in leven is, wordt niet aannemelijk gemaakt, zodat dit evenzeer afstraalt op de geloofwaardigheid van verzoekers relaas in zijn geheel. De motivering van de bestreden beslissing in dit verband wordt aangenomen:

“Ten aanzien van uw familiale netwerk blijft u voorts opvallend vaag wat verder de vaststelling ondersteunt dat u niet de waarheid vertelt over uw reële en persoonlijke situatie (CGVS 20/09/19, p. 14). U beweert 2 jongere broers te hebben en geen zussen. Uw vader zou met geweld om het leven zijn gebracht, maar u legt geen bewijsstukken neer van het overlijden van uw vader waarover later meer. Hoewel u beweert twee paternale ooms te hebben, blijkt u nagenoeg niets over hen te weten behalve dat u er geen contact mee hebt en u niet op hen kan rekenen. Immers uw ene oom is overleden en de andere oom verblijft al lang in het Verenigd Koninkrijk. Uw overleden oom, van wie u overigens de doodsoorzaak niet kent, zou Mu. zijn. Over hem zegt u slechts dat het een goede man was. Uw vader was blij met hem en hield van hem. Gevraagd over het gezin van uw oom Mu. zegt u dat de man een dochter en een zoon heeft, maar niet weet waar zij heden wonen. De naam van uw oom in het VK kent u dan weer niet. U voegt er aan toe dat u zelfs niet weet of deze oom nog in leven is, maar zeker is wel dat uw vader ruzie met hem had. U weet niet wanneer deze oom naar het VK trok. Gevraagd of u al dan niet paternale tantes heeft, duurt het even voor u ontkennend antwoordt. Gevraagd hoeveel maternale tantes u heeft, zegt u eerst dat u inderdaad maternale tantes heeft maar geeft niet aan hoeveel tantes dan wel. Wanneer het CGVS de vraag herhaalt, blijkt u initieel niet zeker te zijn van het aantal maternale tantes dat u heeft en zegt u 1 of 2, om vervolgens te stellen dat u 2 maternale tantes Nu. en Na. hebt. U meent dat zij in Maidan Wardak wonen omdat uw moeder u dat verteld heeft, maar u hebt geen idee waar dit dan zou zijn in Maidan Wardak. U hebt immers deze tantes nooit ontmoet, terwijl jullie wel in hetzelfde district woonden. Wanneer het CGVS polst wat de reden hiervan is, stelt u simpelweg dat uw vader dit niet toeliet aan uw moeder. De exacte reden voor deze weigering van uw vader blijkt u dan weer niet te kennen.

Ook wanneer het CGVS peilt naar uw grootvaders, verschuilt u zich achter weinigzeggende antwoorden waaruit kan afgeleid worden dat u bepaalde zaken aangaande uw familie en netwerk wenst te verzwijgen voor het CGVS. Zo weet u niets te zeggen over uw paternale grootvader behalve zijn naam, Ab. Uw verklaring dat uw grootvader al overleden was toen u geboren werd en dat uw vader in ruzie lag met uw grootvader, vergoelikt uw totale onwetendheid over uw eigen familie niet en is eerder een goedkoop excuus om de werkelijke situatie te verbergen. De naam van uw maternale grootvader kent u dan weer niet. U weet dat de man overleden is, maar de omstandigheden daarvan kent u niet. Uw moeder heeft u daar over nooit iets uitgelegd. U bent evenmin in staat ook maar iets te vertellen over het leven van uw maternale grootvader. Voorts wat uw vader betreft, maakt u niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk gedood werd door de taliban. Samenvattend kan geconcludeerd worden dat u het CGVS tracht te misleiden aangaande uw huidige familiale samenstelling en netwerk."

Vervolgens slaagt het verzoekschrift er niet in om de motivering aangaande de door verzoeker ingeroepen problemen in Afghanistan in een ander daglicht te stellen. Verzoeker volhardt in de terechtstelling van zijn vader door de taliban, zijn persoonlijke bestraffing door de taliban en het misbruik dat hij onderging als "bacha bazi" bij commandant M. Hij stelt dat (i) zijn verklaringen duidelijk zijn en conform met wat men kan verwachten van een jonge Afghaan die bijna ongeschoold is, (ii) hij zich niet in detail kan uitspreken over traumatische gebeurtenissen en zijn mentale toestand moet worden gerespecteerd, (iii) er geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen zijn. De Raad merkt op dat rekening wordt gehouden met het geheel van elementen die voorliggen, en dat de bestreden beslissing dan wordt bevestigd als volgt:

"Hoewel u verklaart dat uw vader naar aanleiding van zijn activiteiten als winkelier in de problemen kwam met de taliban en zelfs geëxecuteerd werd, legt u niet het minste bewijsstuk neer waaruit kan afgeleid worden dat uw vader daadwerkelijk een winkel uitbaatte in de bazaar van Takana. Gezien het openhouden van een winkel diverse financiële, organisatorische en praktische zaken behelst, kan verwacht worden dat ondanks verschillen met moderne handelszaken zoals in een westerse samenleving uw familie toch over enige stukken zou beschikken met betrekking tot de winkel van uw vader zoals eventuele vergunningen, aankoopbewijzen, overeenkomsten met eventuele leveranciers, contracten, foto's of andere. Evenmin kunnen uw verklaringen afgelegd tijdens uw opeenvolgende gehoren op het CGVS aangaande uw vaders profiel overtuigen. Zo geeft u een weinig omstandige beschrijving van de winkel van uw vader en blijven uw verklaringen erg summier omtrent het reilen en zeilen van het dagelijkse leven in en rond de winkel. Rekening houdend met uw verklaring dat u van uw zevende levensjaar tot uw dertiende levensjaar uw vader hielp in de winkel (CGVS, 06/06/19, p. 10) en u steeds bij uw vader was in de winkel (CGVS, 06/06/19, p. 17), kan verwacht worden dat u getuigt van een doorleefde kennis van de winkel en vertrouwdheid met het dagelijkse leven hieromtrent. U getuigt daar echter niet van, wat de geloofwaardigheid van uw profiel, zijnde een zoon van een winkelier uit Takana, ernstig in het gedrang brengt. Gevraagd te vertellen over de winkel van uw vader, met name te vertellen over details van de winkel, hoe groot de winkel was en hoe de winkel eruitzag, antwoordt u erg kort dat de winkel van uw vader in de bazaar van Takana gelegen is en wijdt u verder niet uit. Hierop gevraagd wat u nog weet over de winkel, ontwijkt u de vraag en begint u over andere winkels in de bazaar te vertellen. Zo zegt u dat er bakkers, slaggers en restaurants zijn. Behalve dat dit een vrij algemene omschrijving is van een typische bazaar, geeft u geen specifieke informatie over de Takana bazaar en al in het geheel niet over de winkel van uw vader. Gevraagd naar de naam van de winkel van uw vader, beweert u dat de winkel geen naam heeft. Gelet op de doelstelling van een winkel, met name handelswaren verkopen aan klanten, is dit enigszins bizar te noemen aangezien het voeren van reclame of op zijn minst het bekendmaken van de handelszaak onder het grote publiek, ook in Afghanistan, een wezenlijk onderdeel hiervan vormt. U vernoemt evenmin onder welke naam de winkel van uw vader dan bekend zou hebben gestaan. Verder specificeert u evenmin vanwaar uw vader zijn waren voor de winkel zou ingekocht hebben, u zegt louter in algemene bewoordingen dat hij deze kocht in het Maidan Wardak district en geeft geen verdere details op welke wijze uw vader zijn koopwaar voor de winkel bemachtigde. Aangezien u zelf diverse jaren uw vader bijstond in de dagelijkse taken van de winkel, is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u daar niets over weet te zeggen. Hoewel u de kostprijzen voor rijst in Afghaanse munt lijkt te kennen, weet u weinig te vertellen over de werkwijze van een Afghaanse winkelier in een bazaar. U zegt dat de weegschaal werd gebruikt als werkinstrument en er geen bankkaart of geld gebruikt wordt wat een evidentie is voor vele winkels in een afgelegen Afghaanse bazaar, maar meer details over de dagelijkse werking geeft u niet wanneer u dit gevraagd wordt (CGVS, p. 16 en 17). Voorts bent u niet goed op de hoogte van de ligging van uw vaders winkel in de bazaar van Takana. U omschrijft het als dat 'Takana een bazaar heeft waar winkels zijn' en dat 'de winkel van uw vader zich daar ook bevindt'. U voegt er aan toe dat u niet weet hoe u dit moet uitleggen. Pas wanneer het CGVS u opnieuw op weg helpt met te vragen welke winkels of plaatsen er grensden aan de winkel van uw vader, zegt u enkel dat er aan de ene kant een slagerij was, aan de andere kant een bakkerij (06/06/19, p. 17) en daartegenover een

textielwinkel was. Gevraagd naar de namen van deze winkeliers zegt u dat Ali de slager was en Mohammed de bakker. De naam van de uitbater van de textielwinkel herinnert u zich niet. Opmerkelijk is ook dat u zelf geen vrienden had in de bazaar, temeer u daar uw dagelijks leven spendeerde van uw zevende tot uw dertiende. Dat u in de bazaar nooit in contact zou zijn gekomen met leeftijdsgenoten, als kinderen van andere winkeliers; strookt niet met uw verklaringen. Wanneer het CGVS polst of u zich misschien markante details eigen aan de bazaar van Takana herinnert, zegt u behalve opnieuw enkele algemeenheden eigen aan vele bazars - zoals dat er een hotel is, een benzinstation en een garage-, niets (CGVS 06/06/2019, p. 19). Ofschoon u met enigszins meer levendige details omschrijft op welke wijze uw vader zijn verboden waar, alcohol en drugs, verkocht aan klanten, met name gebruikten uw vader en zijn klanten codewoorden om deze zaken te benoemen, kan dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Bovendien brengt de weinig omzichtige wijze waarop uw vader omging met zijn illegale waren als alcohol en drugs in de winkel, de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang. Zo bewaarde uw vader deze producten in de bergplaats achter de winkel zonder verdere voorzorgsmaatregelen. Gevraagd op welke wijze uw vader alcohol en drugs bewaarde in die bergplaats of achterkamer, blijkt immers dat dit 'gewoon in de kamer' lag en niet op een specifieke plaats (CGVS 06/06/2019, p. 19). Verder beweert u dat uw vader de alcohol soms zelf maakte in jullie boomgaard (CGVS 06/06/2019, p. 20). U kan echter geenszins omschrijven op welke wijze uw vader de alcohol maakte. U zegt enkel dat uw vader u dat niet verteld had, dat u niet geïnteresseerd was en dat uw vader zei dat u mee moest gaan kijken als u dat zelf wilde leren. Dat u echter niet de minste informatie kan verschaffen over uw vaders illegale alcoholstokerij valt opnieuw niet te rijmen met uw asielrelaas en getuigt niet van enige doorleefdheid. Ook met betrekking tot de verpakking van de alcohol en de drugs door uw vader en overhandiging aan de klanten in zijn winkel, blijft u opvallend summier in uw beschrijving. U maakt er zich snel van af door te antwoorden dat 'als de klant alcohol nodig had dan werd het verpakt in een krant en dan in een plastic zak'. Gevraagd of uw vader dan geen andere voorzorgen nam gelet op het risico dat hij nam, blijft u opnieuw kort en zegt u dat 'andere winkeliers niet op de hoogte waren'. Wat de drugs betreft die uw vader verkocht, beweert u dat uw vader deze van iemand anders kocht maar u bent niet op de hoogte van wie dat dan zou geweest zijn (CGVS 06/06/2019, p. 21). Daar uw bovenstaande verklaringen met betrekking tot uw directe leefwereld ongeloofwaardig zijn, stelt u logischerwijze ook de geloofwaardigheid van uw moeilijkheden met de taliban verder op de proef.

Voorts zijn uw verklaringen met betrekking tot de terechtstelling van uw vader door de taliban uiterst oppervlakkig, vaag en onaannemelijk, wat bovengenoemde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas bevestigt. De aanvang van uw problemen met de taliban, stoelt u op de verklaring dat uw vader verklikt was door een klant. Echter, u verstrekt niet de minste informatie over deze verklikker zodat ook dit een loze bewering blijft. Hierover zegt u slechts dat jullie die persoon niet kenden, dat het een normale persoon was en u niet weet wie hem zei dat uw vader alcohol en drugs verkocht. Een nadere omschrijving van deze persoon geeft u niet (CGVS 20/09/19, p. 20). U beweert aanvankelijk dat uw vader 2 dagen en nachten nadat jullie door de taliban werden meegenomen werd ter dood gebracht (CGVS, 06/06/2019, p. 12). Echter, nogmaals gevraagd door het CGVS in uw derde persoonlijk onderhoud hoelang nadat u door de taliban was meegenomen uw vader overleed, blijft u eerst het antwoord schuldig en zegt u nadat het CGVS dezelfde vraag herhaalt dat u dit niet weet (CGVS 20/09/19, p. 20).

Ofschoon u beweert getuige te zijn geweest van de moord op uw vader, bent u weinig op de hoogte van de precieze omstandigheden. Behalve dat M. A. aanwezig was en er ook een commandant was, kan u niet toelichten wie er nog aanwezig was bij de terechtstelling (CGVS 06/06/19, p. 13). U spreekt in algemene termen dat er taliban en mensen van de regio waren. U hebt er geen idee van hoeveel mensen er toen aanwezig waren omdat u alleen maar naar uw vader keek en een slecht gevoel had. U kan geen andere talibs opnoemen die aanwezig waren (p. 14). U weet evenmin waar de terechtstelling plaatsvond. Gevraagd naar de plaats van de terechtstelling zelf, omschrijft u het stereotiep als een plein en dat er in de verte bomen te zien waren. U verklaart evenwel dat uw vader geslagen werd en uiteindelijk werd doodgeschoten. Echter, blijft uw beschrijving aangaande de terechtstelling algemeen en weinig doorleefd terwijl eerder verwacht wordt dat een dergelijke gebeurtenis een grote impact zou hebben met blijvende indrukken zodat u een meer gedetailleerde beschrijving zou kunnen geven.

Uw beschrijving van het verder verloop van uw persoonlijke problemen bevatten eveneens enkele onaannemelijke elementen."

"Op de vraag welke soort verzorging u ontving nadat uw vingers werden afgehakt, antwoordt u dermate summier dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw ondermijnd wordt. U zegt louter dat toen u wakker werd er een doek gebonden was rond uw hand en u niet weet hoe die werd aangebracht. Concrete informatie gaf u niet.

Nochtans kan aangenomen worden dat u in een dergelijke toestand wel meer verzorging nodig had dan een eenvoudige doek rond uw hand. Pas nadat het CGVS nogmaals peilt of u verdere zorgen kreeg, geeft u aan dat er blijkbaar verzorging was en dat uw hand genaaid werd, maar opnieuw liet u het in het ongewisse welke verzorging u precies kreeg en waar die verzorging dan zou hebben plaatsgevonden. In uw derde persoonlijk onderhoud vraagt het CGVS opnieuw welke medische behandeling u hebt gekregen, maar u beweert niet te weten welke behandeling u ontving. Uw onwetendheid houdt weinig steek, daar het de verwonding van uw eigen hand betreft (CGVS 20/09/19, pp. 6 en 7)."

"Indien er nog enig geloof zou kunnen gehecht worden aan uw verdere verklaringen aangaande uw vasthouding en misbruik door commandant M., in casu quod non, doen overige vaagheden en onaannemelijkheden in uw relaas dit verder teniet. Daar u beweert gedurende een jaar door deze man te zijn vastgehouden en in zijn huis te hebben gewoond, kan verwacht worden dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS beter op de hoogte zou zijn van deze man en van de plaats waar u werd vastgehouden. Doorheen uw verklaringen bent u niet eenduidig welke rol commandant M. in feite vervulde. Hoewel u hem steevast commandant noemt, is niet duidelijk bij welke organisatie hij dan betrokken was. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken beweert u dat commandant M. voor de taliban werkte en misschien ook voor de autoriteiten (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaart u stellig dat de man commandant was bij de arbaki, een term die u niet in de mond nam tijdens uw gehoor op de DVZ en spreekt u aanvankelijk niet van een directe connectie tussen deze commandant en taliban (CGVS 06/06/2019, p. 25). Aangezien de arbaki een term betreft voor de Afghaanse lokale politie, kunnen de arbaki duidelijk geassocieerd worden met de autoriteiten en is het merkwaardig dat u tijdens uw gehoor op de DVZ niet zeker was van de rol van M. bij de overheid. Op het CGVS dan weer, maakt u niet onmiddellijk gewag van de betrokkenheid van M. bij de taliban wat u wel beweerde op de DVZ. Pas wanneer het CGVS vraagt of hij ook bij de taliban betrokken was, bevestigt u dat. Uw kennis aangaande de man blijkt in het vervolg van het gehoor pover te blijven, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. U weet niet wat M. deed voor de arbaki, want hij heeft u nooit iets verteld zegt u. Bovendien was u daar niet geïnteresseerd in, want u wilde enkel maar wegllopen. Dat u echter nooit bepaalde informatie over de man hebt opgevangen tijdens uw eenjarig verblijf bij hem en tijdens feestjes die hij en zijn vrienden hielden, is opvallend. Verder weet u niet vanwaar commandant M. afkomstig is en weet u niets over zijn familiaal leven. Gevraagd of hij gehuwd is, bevestigt u dat maar u weet niet of hij kinderen heeft. Zijn uiterlijk kan u niet omschrijven, omdat het voor u te moeilijk zou zijn zich de man te herinneren. Dit is eerder merkwaardig, daar uw asielrelaas grotendeels gebaseerd is op de problemen die u bij deze man zou gekend hebben. U schat hem evenwel 50 à 55 jaar oud.

Uiteindelijk zou u er in geslaagd zijn te ontsnappen uit de woning van commandant M. Echter, de wijze waarop dit gebeurd zou zijn klemmt met uw eerdere verklaringen, en uw beschrijving daarvan is weerom vaag wat het bedrieglijk karakter van uw verklaringen bevestigt. Indien u daadwerkelijk de bacha bazi was van een beruchte commandant en u een jaar lang bij de man werd vastgehouden in aanwezigheid van diverse lijfwachten, is het niet aannemelijk dat op een dag een lijfwacht plots medelijden met u kende en op eigen risico besloot u weg te brengen uit de woning. De reden waarom deze lijfwacht medelijden had met u nadat u er al een jaar werd misbruikt, is eveneens ver te zoeken. Uw verklaring brengt weinig verduidelijking. U zegt dat de man een aardig persoon was en gezien heeft dat u er lang was, verdrietig was, sommige dagen niet wilde eten en in een hoekje zat (CGVS, p. 27). Nergens blijkt waarom de lijfwacht ineens zijn eigen functie zou riskeren en verraad zou plegen door de jongen van de commandant vrij te laten. Daarenboven overtuigt de beschrijving van uw ontsnappingsroute evenmin. De man zou u op zijn motorfiets dicht bij de autoweg hebben afgezet, maar de plaats of buurt waar dit gebeurde kan u verder niet situeren. U kreeg op de weg een lift van een autobestuurder die u rechtstreeks naar uw dorp Sia Petaw bracht. U weet niets te vertellen over de weg die naar uw dorp leidde en u in vrijheid bracht, want u viel in slaap in de wagen. Kortom, uw verklaring mist elke vorm van doorleefdheid zodat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bovendien is het gegeven dat u eerst naar uw dorp ging om vervolgens met uw buurman S. naar uw oom in Shar Chisma te gaan, tegenstrijdig aan wat u verder verklaarde. Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u immers dat uw moeder reeds bij uw oom was en dat u nadat u was weggelopen van de commandant rechtstreeks naar het huis van uw oom ging (CGVS 06/08/2019, p. 5).

U slaagt er voorts niet in te situeren op welke plaats de woning van commandant M. gelegen is ondanks het gegeven dat u er een jaar verbleef en u er bent ontsnapt via de weg. Gevraagd hiernaar zegt u enkel dat u niet weet waar de woning was, er was een boomgaard voegt u wel toe. Meer gevraagd over de ligging van de plaats blijft u het antwoord schuldig. U weet evenmin in welk district of welke provincie deze woning was gelegen.

Een laatste maal door het CGVS geprobeerd of u al dan niet achteraf, na uw ontsnapping, hebt achterhaald waar de woning was, herhaalt u dat u het niet weet (CGVS 06/06/19, p. 22). U kan evenmin uw verblijf bij commandant M. in de tijd situeren. Gevraagd wanneer u bij de commandant woonde en of u al dan niet de datum kent, antwoordt u zonder verdere uitleg van niet (CGVS 06/06/19, p. 23). Daarop gepolst hoe u weet dat u er dan een jaar hebt verbleven zegt u dat toen het gebeurde u dertien jaar oud was. Wat tevens bevreemdend te noemen is, gezien u uw geboortedatum niet kent (CGVS 06/06/2019, p. 6). Hoe u dan de maanden hebt geteld en hoe u de periode van een jaar berekend hebt, kan u weinig toelichten. U geraakt niet verder dan te zeggen dat u streepjes op de muur trok. U telde dagen, weken en maanden. Gevraagd in welke maand u dan werd ondergebracht bij deze commandant weet u niet, noch weet u in welke maand u bent weggelopen van deze plaats.”

“De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielfrelaas zijn evenmin van die aard dat zij het CGVS tot een andere beoordeling doen besluiten. Uw taskara vormt slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit, maar bevestigt geenszins uw verklaringen omtrent uw asielfmotieven. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Voor wat betreft de attesten aangaande uw psychische toestand opgemaakt op 4 juni 2019 en 1 augustus 2019 dient te worden toegevoegd dat deze attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u verminkt raakte aan uw hand. De psycholoog doet vaststellingen betreffende uw mentale gezondheidstoestand; rekening houdend met zijn bevindingen en met uw eigen verklaringen die weinig objectief zijn kan uw psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat uw psycholoog niet de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij u deze verwondingen opliep. De overige medische attesten omschrijven dat enkele van uw vingers geamputeerd werden, wat het CGVS niet betwist. Het attest van uw deelname aan een burgerschapsopleiding in Brussel is niet relevant voor het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS.”

De documenten die bij het verzoekschrift werden gevoegd over verzoekers geamputeerde vingers voegen niets toe aan bovenstaande beoordeling.

Zoals uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt, zijn verzoekers verklaringen niet geloofwaardig op diverse relevante punten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, noch dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielfmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn relaas evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Uit de bespreking van verzoekers relaas blijkt dat hij zijn identiteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor zijn aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers werkelijke herkomst, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP